

Anna

(Regény)

**Írta:
Végh Miki**

e-mail: vmikusz@gmail.com

Nézzük a munkalapokat, hova kell elzarándokolnom. Mi az isten?! Ezt a nevet ki se tudom olvasni! Na mindegy, felhívom időpont-egyeztetésre:

- Tessék!
- Csókolom, én a tévészerelő vagyok. Keresném Spitz... Spitzm... esküszöm, nem tudom kiolvasni: Spitzmüller Christiannét.
- Éppen akartam segíteni, hogy én vagyok az.
- Bocsásson meg, azt hittem, egy kislány vette fel a telefont!
- Az régen voltam.
- Azért hívtam önt asszonyom, hogy egyeztessünk, holnap mikor mehetek önhöz megsasolni a hibás készülékét?
- Mondjon egy időpontot, mert egész nap tudok alkalmazkodni, elvégre nyugdíjas vagyok.
- Maga kábít engem. Na mindegy, nyolcra mehetek?
- Rendben. Eszem ágában nincs kábítani senkit.
- Nekem az van írva, hogy 106 centis készülék és még garanciális.
- Pontosán, és nincs se kép, se hang.
- Viszek gondolomra cuccot a készülékhez, aztán majd meglátom. Csókolom a kezét!
- Viszontlátásra, szeretettel várom.

Esküszöm, ez a bige hülyít engem. Meglehet, nem tinédzser, de hogy maximum a húszas éveit tapossa, arra ide a rozsdás bökört. Ennek csupán a fél milkát érő tv mond ellent. Reggel pontosan érkeztem Buda egyik legreprezentatív villanegyedébe. Csengettem. Alig vettem le ujjamat a csengő gombjáról, nyílt a teraszajtó. Egy rendkívül dekoratív hölgy sietett kaput nyitni. Anyukám, aki 52 éves, feltétlenül idősebb nálánál.

- A hangja élőben is kislányos.
- Köszönöm. Ebben a korban minden bökört meg kell becsülni egy nőnek. Amúgy biztos vagyok benne, a fiam idősebb magánál, kedves Zsolti, ha megengedi, hogy így szólítsam.
- Csodálkozom, asszonyom. Telefonon bemutatkoztam, de az ember elsőre nem szokta megjegyezni a neveket.
- Ezek szerint én a szokatlan fajtát gyarapítom. Ügyelek arra, hogy ne rozsdásodjanak be az agytekervényeim. Jöjjön be, ne itt a kapuban társalogjunk! Mutatom, merre van a hálószobám. A fiammal oda tettem be a készüléket, mert szeretek ágyból tévézni.
- Ezek szerint a kisfiával él együtt ebben a szép házban?
- Egyedül élek. A pici fiam 40 éves.
- Húha! Tehát valóban idősebb a fiú, mint én, mert most múltam 30. Szép nagy jószág ez az istenadta. Megkaphatnám a garancialevelet?
- Mindjárt hozom a tévé papírjait, aztán válogassa ki belőle, mire van szüksége. Ebben a minutumban irigylésreméltó nő vagyok, mert le nem veszi rólam a szemét. Kár, hogy ez a koromnak szól, nem a személyemnek. 73 éves vagyok, hogy konkretizáljam a rejtélyt.

Elindult a háznak egy távoli helyiségébe, én pedig követtem egy darabig a szememmel. Barna hajú, törekeny termetű nő, igen fürge a mozgása. Biztos, hogy készül valahova. Úgy van felöltözve, mint anyukám húsvétkor, amikor várja a locsolókat. Szétkaptam a készüléket. Pillanatok alatt megtaláltam a hibát. Szerencséje van az öreglánynak, mert bizony ez garancia nélkül cirka húsz rugó lenne. Szöszöltem vele, hadd higgye azt, hogy bonyolult a javítás.

- Nagy baja van?

- Mindjárt megbeszéljük, de előbb, ha megengedi, kimegyek a fürdőszobába, hozok egy bevizezett szivacsot.

- Az előszobában balra a második ajtó a mosdóhelyiség.

Simán nyitottam be az első ajtón, ami fürdőszoba volt. A kád felett fregolin márkás női holmik. Köztük egy csomó alsónemű. Ám mielőtt beléptem volna, megfogta a karomat, az ajtót visszazárta.

- Második ajtó a mosdóhelyiség, ahogy mondtam.

Akkora lendülettel érkezett, hogy a melleivel fékezett a karomon. Miközben nem vagyok nőfaló, ez némileg átkonvertálta a gondolataimat. Anyukám szokta mondani, nem érti a dolgot. 198 centi magas vagyok, a magam 120 kilójával, persze hozzá a 30 évvel, mégsem foglalkozom lányokkal. A pénzt hajszolom, szabadidőmben pedig edzésekre járok. Cselgáncsozok és bokszolok. Ez a nő pedig, mellei rugalmasságát tekintve, nem lehet 73 éves. Bevizeztem a szivacsot, és visszamentem a félbehagyott munkámhoz, ő pedig tisztos távolságból követett.

- Képzelem, mi rólam a véleménye ezek után.

- Nem értem a felvetését.

- Figyelmetlen voltam, nem zártam kulcsra a fürdőszobát. Az ember ne mutogassa az alsóneműit.

- Gondolom, joggal feltételezem, nem szokott az udvaron teregetni.

- Gondosan ügyelek arra, hogy minden a maga helyén történjen. Az intimitás maximum két személyre tartozik. Mivel elvált vagyok, hanyagolható a többes szám.

- Úgy látom, valahova tetszik menni, így kiöltözve.

- Nem kell tetszikezni, bár nem vagyok fiatal, de annyira öreg sem. Nem megyek sehova. Tegnap a telefonbeszélgetésből úgy ítéltam, egy úri fiú fog meglátogatni, márpedig őt nem fogadhatom itthoni slafrokban.

- Az úri fiú angyalföldi proligyerek.

- Van felesége?

- Tessék?!

- Csak azt kérdeztem, van-e felesége.

- Csókolom, arra nekem nincs időm. Egész nap futkosok.

- Pedig ritka szép fiú maga.

Állt mellettem, nézte, ahogy dolgozom, majd percek múlva megjelent a kép, vele parallel a hang is.

- Vegye át a munkámat!

- Nagyon örülök neki.

*

- Remélem, nem érti félre, ha hálám jeléül egy pusztit kap a homlokára.

Azt hiszem, jól értettem. Cirka 30 centivel alacsonyabb volt, mint én, így azután ágaskodva pusztit meg. Közben immár nem a karomon, hanem a mellkasomon érezhettem a domborulatait. Ez pedig ismét más irányba terelte gondolataimat. Elkezdtem kutatni a papírok között.

- Nem akartam zavarba hozni. Tekintse úgy, hogy egy nagymama korú vénasszony jobb híján így tudta kifejezni háláját!

- Baj van. Azt tetszett mondani, hogy...

- Említettem, ennyire azért nem érzem öregnek magamat, hogy tetszikezzem.

- Tudja, úgy érzem magamat, mint elefánt a porcelánboltban. Értek a televíziókhoz, de viselkedni nem tanult meg a proligyerek. Ráadásul baj van. A garancialevél nincs lepecsételve, miközben a blokk szerint lejárt a készülék garanciája.

- Jézusom, akkor most mi lesz?

- Semmi különös, kiállítok egy számlát, fizetni tetszik és kész.

- Sokba kerül?

- Az alkatrész 14900 forint, plusz a munkadíj és a kiszállítás.

Állt velem szemben. Láttam az arcán, komolyan gondolkodik.

- Az jár a fejemben, hogy én egy 20 év körüli kislány vagyok itt magával szemben miniben és topban, miközben csábos szemekkel mosolygok, annak tudatában, hogy nincs ideje lányokkal foglalkozni.

- Tudja mit? Külsőleg legyünk azok, akik vagyunk. Ám ön a szerelő, én pedig a „ritka szép fiú.” A fizetési blokk szerint 13 napja járt le a garancia. Mit tenne?

- Nőből vagyok, és minden nő hiú. Ahogy a példámban szerepelt, maga nézne rám csábos tekintettel, én pedig visszamosolyognék, és letépnék egy tikettet a garancialevélről.

- Ha nem budai villában, hanem egy ferencvárosi szoba-konyhában lennénk, és persze a tévé nem olyan értékű lenne, hogy az egyszerű munkásnak félévi fizetésébe kerülne, én is ezt tenném.

- Látja, ezt nem hiszem. Amit tudok, az elmúlt fél órában kétszer hoztam magát zavarba a közellétemmel, pedig nem vagyok húszéves kislány. Állítsa ki a számlát, én pedig megkínálom magát egy pohár jó fajta whiskyvel.

- Kocsival vagyok, nem fogyasztok egyébként sem alkoholt.

- Áldani fogja magát a felesége, ha megnősül. Nagyon csinos fiú, ráadásul józan életű.

- Nem biztos, hogy a lányok csinosnak tartanak. Tény, hogy sportolok.

- Nézze, nem vagyok vak. Ha fiatalabb lennék, esküszöm, magába tudnék szeretni.

- Eddig úgy tudtam, a szerelem nem korfüggő.

Néztem őt, és azon filóztam, vajon mennyivel lehet rosszabb az ágyban egy ilyen dekoratív idős nő, mint a fiatal, de tapasztalatlan lány. Nem kétséges, a gondolataimat nagyban befolyásolta, hogy bár a szervezetem megkívánná, mégsem foglalkozom hölgyekkel. Korához képest nagyon jó alakja van. Szép, ápolt a haja, bár nyilván, hogy festi. Elöl jó domborulatai vannak a blúz alatt. Volt szerencsém kétszer megtapasztalni.

- Zsolti, már bocsánat, hogy ismét a nevét említem, sajnálom, hogy töprengésre készítettem. Állítsa ki a számlát! Egy ilyen gazdag nőnek a bőre alatt is pénz van!

Megfogtam, majd felemeltem a kezét, amit nem húzott vissza. Néztam a frissen manikűrözött ujjait, a csuklóján a vagyont érő karkötőt.

- Nem akarom elhinni, hogy a nagymamám lehetne. Bocsásson meg a szóviccért, de maga nem középkori, hanem középkorú. Higgye el nekem, ha húszévesként állna itt előttem felékszerezve, éppen úgy dilemmában lennék. A cégemet károsítom meg, önnek pedig ez az összeg nem pénz.

- Lehet benne igazság. Tegye helyre az öreglány lelkivilágát! Ha húsz éves lennék, nem a karkötőmet simogatná, hanem a nyakláncomat.

- Szándékomban állt, de féltem, még félreérti.

- Egy délceg sportoló, aki fél. Ezen felül korán reggeliztem, mert vártam magát, húst pedig ritkán fogyasztok.

Megszólint bennem egy hang és lehülyézett. A kezét nem engedtem el, de a szabad kezemmel véletlenül, készakarva a nyaklánc mellé nyúltam. Elpirult de nem tiltakozott. Arra még tisztán emlékszem, miután magamhoz öleltem, ő kezdeményezte a csókot. A mámorból történt ébredésünk után a tudatalattimból analizáltam a meztelen testét. Lehunyt szemmel feküdt mellettem. Ekkor tudatosult bennem, hogy szeretkezés közben a hosszú szempillái csiklandozták az arcomat.

- Csodálatos nő vagy. Talán majd sikerül megfejtennem, miért jó, ha 73 évesnek mondod magadat.

- De hát ez az igazság.

- Az energiádat pedig lopod az égiektől, ugye?

- Igaza volt a hangnak, hatalmas szerszámod van.

- Milyen hangról van szó?

- Tudnod kell, sok éve nem voltam férfivel. Húsz éve vagyok elvált asszony, de a férjemet Németországban hagytam. Magányomban foglalkozom asztrológiával. Jó lenne tudnom a születési adataidat, de ettől függetlenül, miután tegnap beszéltünk, egy hang közölte velem, te vagy az a férfi, aki engem boldoggá fog tenni. Esküszöm, azt is mondta, hogy nagyon fiatal vagy, valamint testméreteidet tekintve közel kétszer akkora, mint én, mert valami küzdősportot űzol. Éjjel alig aludtam, de még tegnap elmentem vásárolni, hogy alul fiatalnak tűnjek neked.

- Csodálkoztam is, hogy frissen van leborotválva a puncid.

- Abszolút frissen, mert utoljára akkor volt, amikor Paul született. Tudom, mindezt nem hiszed el, de megmutatom a számlát, amit a kisboltban kaptam, amikor borotvát meg pengét vettem.

- Kezd derengeni az igazság. Te boszorkány vagy, a külsődet úgy változtatod, ahogy kedved tartja.

- Zsolti, a boszorkány közli veled, nem csak a testemnek, de a lelkemnek is jólesett, hogy a száddal is kényeztetted. Az érzéssel most találkoztam először.

- Úgy emlékszem, kölcsönös volt.

- Igen, de életemben először csináltam olyat. A mai napig vártam egy igazi férfire, és tudom, többször nem fog megisméltódni, de legalább megismertem az érzést. Képzeld el, a hang azt közölte, te is borotválod magadat!

Nem hittem a történetét, de a tények őt igazolták. Arra pedig rácáfoltam, hogy nem fog megismétlődni. Adta magát olyan szenvedéllyel, ahogy csak egy boszorkány képes. Ráment a délelőtti javításra és a szeretkezésekre, de nagyon megérte.

- Légy kedves, írd alá a munkalapomat, elviszek egy tikettet a garancialevélről! Ugyanakkor nagyon nem szeretném, ha félreértenéd a helyzetet. Egy pillanatig sem gondoltam komolyan, hogy kifizettetem veled a számlát pár nap csúszásért. De hidd el, sajnálom, hogy ilyen drága készüléked van. Aligha fog a közeljövőben meghibásodni, aminek következménye, hogy nem fogsz hívni javítani.

- Erről nem szólt a hang, de tessék, itt a tegnapi blokk a borotváról! Arról pedig gondoskodni fogok, hogy elromoljon a tévém.

- Óvatosan, mert nem biztos, hogy engem küldenek ki! Ami tény, férfi fog jönni.

- Férfire eddig sem volt szükségem. Ez nem változott. Név szerint foglak kérni. Ha nem akarsz jönni, majd közlöm, hogy időközben megjavult a készülék.

Összerámoltam a szerszámaimat. Búcsúzáskor a kapunál magamhoz öleltem, mintha a szeretőm lenne.

*

- Tessék, Kuntz!

- Szia Zsolti, Anna vagyok.

- Húha! Ez alighanem találós kérdés lesz. Nem tudok a tarsolyomból elővadászni egyetlen Annát sem, ugyanakkor a hangod emlékeztet valakire.

- Ne töprengjél! Az vagyok, akire emlékeztet a hangom, Frau Spitzmüller. Elromlott a televízióm.

- Az mit jelent?

- Pénteken lesz a névnapom. Napok óta azon gondolkodom, minek örülnék a legjobban. Ezek szerint képbe kerültem nálad, már csak azt lenne jó megtudnom, van-e kedved a tévém megjavításához szombaton.

- Ez borzasztó! Történt, ami történt, és két hét múlva tudom meg a nevedet.

- Nem baj. Az én koromban jó érzés, hogy egy fiatalember számára fontosabb volt a testem, mint a pénzem.

- Ebben biztos lehetsz. Kár, hogy engem elbizonytalanítottál. Rosszul érint, hogy másnak is „anna”.

- Még a gondolattól is a hideg ráz. Ne vedd szerelmi vallomásnak, de ez az Anna csak neked adna. Szóval?

- Szombaton, ha egy mód van rá, nem dolgozom. Amennyiben rossz a tévéd kénytelen vagy a hivatalos utat végigjárni.

- Ezt komolyan mondod?

- Annyira komolyan, mint te.

- Ha most látnál, elhinnéd a koromat. A szívbját hoztad rám.

- Ezek szerint már úgyis mindegy, folytatom. Nem tudtam a keresztnévedet. Szombatra el-
ígerkeztem a barátaimmal a Balcsira horgászni. Helyette nálad fogok parkolni. Mit szólsz
hozzá? Ha tudtam volna, hogy Anna vagy, biztos lehetsz benne, nem a halakat választottam
volna helyetted.

- Zsolti, egy ilyen jóképű fiatalember számára én kis hal vagyok. Cuki vagy. Szombaton a
fiamék úgy tervezték, náluk fogom tölteni a napot, de telefonálok nekik, hogy jó lesz az
vasárnap is.

- Rendben van, egy feltétellel, ha megmondod a fiadnak az igazat.

- Nehogy azt higgyed, hogy szívбайos vagyok. Óhajod öt percen belül teljesítve. Ha akarsz,
összehozlak veled, csak nem szombaton.

- Ugye, Anna szombaton nekem „anna”?

- Szeretne „anni”. Ami biztos, minden éjszaka arról álmodom, de ne félj, tudom, hol a határ.
Mit nevezsz?

- Az egyik kollégám tegnap panaszkodott. A nevét nem mondom, mert hátha elromlik a tévéd,
és őt küldik ki hozzád. Azt mondta, a felesége legfeljebb hetenként egyszer ad neki.
Annácska, minden férfi ilyen feleségről álmodik, aki ki nem hagyja egy éjszakát sem. El kell,
hogy köszönjek tőled. Szombaton mikor mehetek?

- Reggel nyolctól fogadóképes leszek, egészen este nyolcig.

- Hiszem, hogy így lesz, hiszen picit már ismerlek. Megyek, de nem viszem a szerszámomat.

- Nyugi, értettelek. Meg kell, hogy mondjam, a szerszámod nélkül is helyes fiú vagy.

- Te is helyes vagy, de majd látni szeretném az okmányaidat, mert véget kívánok vetni ennek
a komédiának, hogy 73 éves vagy.

- Pusillak, Zsoltika. Hívom Pault a jó hírrel.

- Szia, édes Anna!

Ez a nő tud valamit, amit mi, fiatalok, nem. Céltudatos, de csomagolva adja elő az óhaját.
Biztos lehetek abban, szombaton, ha rajta múlik, leamortizál. Tisztában van önmagával, mi-
közben hülyít a korával.

*

Reggel nyolctól este nyolcig hosszú intervallum két olyan embernek, akik alig tudnak egy-
másról valamit. Úgy terveztem, dél körül megyek hozzá, aztán rájött a proligyerek, hogy nem
illik ebédre beállítani. A délutánt kevésnek tartottam, ezért tíz óra magasságában szólalt meg
Frau Spitzmüller kapucsengője. Puszi-puszi, jobbról-balról még a kapunál, majd a nappaliban
hülyén, de átadtam a virágcsokrot neki az együgyű szöveggel:

- Virágot a virágnak.

- Köszönöm szépen, aranyos vagy.

A borzasztó, láttam rajta, hogy örül neki, ahogy a parfümnek is örült.

- Foglalj helyet, míg vázába teszem ide az asztal közepére, hogy gyönyörködhessek benne!

Kiszaladt, majd beszaladt, közben néztem őt. Amikor az ólomkristály vázát az asztal közepére
tette, belecsókolt a virágba. Úgy fogadott, hogy legszívesebben abban a minutumban téptem
volna le róla minden ruhát. Kosztüm volt rajta, frissen dauerolt a haja, szépen kisminkelve, de
nem öt kiló vakolattal, hanem diszkrétan. Nem értek a női holmikhoz, hiszen egyedül az

anyukám által nyerhetek némi betekintést. Anna nem csak szépen volt felöltözve, de biztos voltam benne, minden holmija vadonatúj, bár ezt csak a cipőjéből tudtam egyértelműsíteni.

- Úgy látom, nincs jó kedved, Zsolti.

- Miattad bőven lehetne, és mégis...

- Tudom, a korom.

- Ez a te lemezed, de már recseg. Örültem, hogy ismét láthatlak. Két napig azon gondolkodtam, mit tudnék venni egy ilyen előkelő hölgynek, ami némi értéket képvisel, ugyanakkor nem kell éreznem, hogy a Dunára vizet hordok. Neked mindened megvan, ami nincs, csupán azért hiányzik, mert még nem jutott eszedbe a hiánya.

- Ez a te olvasatod. Érdekel az enyém is?

- Boldogan meghallgatom. Még talán annyit, bármit mondasz, oda kell, hogy figyeljek rád. Ha mesét mondanál, akkor is örömmel hallgatnám, mert te adnád elő.

- Te mondtad ki a lényegét. Valóban, megvan mindenem. Lényegtelen, mit kapok, a lényeg, hogy kitől. A virág a női-férfi kapcsolatnak szimbóluma. Nem állíthattál be egy láda sörrel hozzám. A kísérő szöveg pedig lehet közhelyes, az én számomra újként hat, már csak azért is, mert alig három éve élek Magyarországon. Ráadásul bármilyen furcsa, Németországban ritkán szoktak szépeket mondani nekem. Nem traktállak a válásommal. Ami pedig a parfümöt illeti, ma pontosan ezt a márkát érezheted rajtam, ám ezután boldogan fogom helyette azt használni, amit tőled kaptam, mert a személyedhez kötődik.

- Te is így gondolkodsz? Fordítva bennem ez fogalmazódott meg. Az értéket az a személy képviseli, aki adja.

- Legyél természetes az új, ismeretlen szituációban! Gondolj arra, milyen szenvedéllyel képviseltem az álláspontomat a javítási díjjal kapcsolatban. Úgy éreztem, pár nap csúszásért büntetés lenne akkora összeget kifizetnem, miközben rendelkezésemre áll. Mivel kínálhatlak meg?

- Tudod, hogy kocsival vagyok.

- Te pedig tudod, hogy a kevés alkohol hat órán belül távozik a szervezetedből. Márpedig ez a nap az enyém. Nem fogsz egy óra múlva távozni. Mít hozhatok?

- Bármit, a lényeg, hogy te is szeressed.

- Rendben, akkor Hubertus mellett döntök.

- Mielőtt hoznád, egy kérdés: a zárkózottan élő elvált asszony miért tart italból választékot az otthonában?

- Az igazat fogom mondani, bár nagyobb kedvem lenne a füllentéshez, csak nem merek kockáztatni. Gyakran tartózkodik nálam a fiam és a menyem. Néha előfordul, hogy itt a kertben bográcsoznak a barátaikkal, mivel ők lakásban laknak.

- Szeretném, ha kockáztatnál!

- Nem vagyok herdáló típus. Az értékeimet megbecsülöm.

- Úgy gondolod, ha magaddal kapcsolatban mesélnél társaságról, féltékeny lennék?

- Tíz másodperce még azt hittem, de a kérdésed meggyőzött az ellenkezőjéről.

- Múltkor úgy távoztam tőled a történetek után, hogy egy doromboló cica vagy, és eszerint tárollak a memóriámban. Most meg mintha macska-egér játékot domborítanánk, ahol én vagyok a macska. Nem tudom, ki vagy, de azt érzem, hogy nekem jó. Nem emlékszem rá,

eddig életemben voltam-e féltékeny, de ha a féltékenység hasonlít a kisajátításhoz, akkor jó, hogy nem meséltél.

Szó nélkül adott egy pusztit a homlokomra, majd távozott. Egyszer csak megjelent kezében a tálcával, rajta két pohár és egy bontatlan üveg.

- Légy kedves ideiglenesen átvenni a vendéglátó szerepét! Matróna életkorom ellenére még nem sikerült felbontanom egy csavaros tetejű palackot.

Részben örültem neki, mert tudtam, ha ő önt, magának kevesebbet fog adni.

- Egészségedre, Anna néni!

Láttam, mintha tört döftem volna a szívébe, de azért koccintott velem, és elmosolyodott, amikor szájon csókoltam.

- Nem kerülsz konfliktusba magaddal, miközben hiú vagy, köztiszteletként hangsúlyozod a korodat?

- Nem jellemző. Bele kell tanulnom ebbe a helyzetbe. Zsolti, ha számodra hihetetlen a korom, gondold végig, milyen hihetetlen nekem, hogy egy jóképű fiatalember nőként tekint rám!

- Olyannyira, hogy zavar a köztünk lévő távolság. Menjünk át a hálósobádba, ahol mellém ülhetsz!

Szemlátomást az „Anna néni” megjegyzésem törlődött a memóriájából, miután megfogtam a kezét, hogy úgy menjünk át abba a bűnös szobába, ahol a falak tanúi voltak, mi történt két és fél hete köztünk.

- Mesélj magadról!

- 1940. október 25-én születtem, tehát a skorpió jegyében. Sváb származású vagyok. Nyolc éves koromban települt át a család Németországba. 30 évesen mentem férjhez. Christian volt az első komoly udvarlóm. 73-ban született meg Paul, aki úgy döntött, Magyarországon fogja elvégezni az egyetemet. Ennek ellenére én 2008-ban léptem először át a határt. Haragudtam az országra a kitelepítések miatt.

- Mit mondott a fiad, amikor lemondta a mai programotokat?

- Pár keresetlen szóval illetett. Az csak olaj volt a tűzre, amikor kiderült a korod. Emlékeztettem a státuszára, és elköszöntem tőle.

- Remélem, intim dolgokról nem tettél említést.

- Nem, mert fiam van.

- Eddig úgy tudtam, a te korodban nem ficánkolnak az emberek, még a nők sem.

- Ha ficánkoltam, az kizárólag a te érdemed.

- Tetszik, nagyon tetszik, hogy ennyire adsz magadra, de annak örültem volna a legjobban, miután beengedsz az otthonodba, megpusztiljuk egymást, és a következő pillanatban varázslásra lekerült volna rólad ez az ünnepi kosztüm. Nagyon szép vagy így, de én ismerlek Éva-koztümben - úgy még jobban tetszel.

- Zsolti! A tetszéstől eltekintve, definiáltad nekem a rossz házasságot, ami csupán a szexről szól, mert a nőnek kötelessége kielégíteni a férje vágyait.

- Bocsánatot kérek, nem az eszemmel gondolkodtam!

- Mindketten tudjuk a randevú kimenetelét. Nem lehetsz szerelmes belém, de nézd el nekem, hogy bennem más érzések vannak!

Megfogtam a kezét.

- Anna! Nem vagyok szerelmes beléd, bár az igazsághoz tartozik, fogalmam nincs, milyen érzés szerelmesnek lenni. Ebben a pillanatban egzotikum vagy a számomra, de ha nem lennél vonzó nő, mitől jönnék tűzbe? Nem kényszerből jöttem el hozzád, nem a becsület hozott. Sőt...

- Kérlek, folytassad!

- Tudod, hogy a sportnak és a munkámnak élek. Ami szabadidőm van, azt szeretném a te társaságodban értelmesen eltölteni.

- Ruhában vagy ruha nélkül?

- Gonosz megjegyzés, de megérdemeltem. Ruhában és ruha nélkül egyaránt.

- Ezt nevezik udvarlásnak, ami az én koromban fantasztikus. Szorosan ülünk egymás mellett, percek óta fogod a kezemet, le nem veszed rólam a tekintetedet. Ha látná, vajon hogy definiálná a 40 éves fiam ezt a szituációt?

Józan ésszel képtelen lettem volna érvelni. Átöleltem. Megint kikapcsolt az agyam, mint múltkor.

*

Augusztus 6-án hívtam őt telefonon. Arra gondoltam, hogy megréféalom.

- Tessék!

- Csókolom a kezét, Hausmeister Annát keresem.

- Megtalálta, parancsoljon!

- Asszonyom, azt hallottam, ön szeret színházba járni.

- Uram, arra kérem, térjen a lényegre, mert nincs időm ismeretlen emberekkel szórakozni!

- Anna kedves, özvegyember vagyok. Mivel a közelben lakom, szeretném meghívni egy előadásra. Tudom, ön is egyedülálló.

- Keressen más partnert magának, sok szerencsét hozzá!

- Ne tegyed le, Annácska! Zsolti vagyok, csak elváltak a hangomat.

- Szépen kérek, ilyen játékot ne játsszál velem!

- Ne haragudjál, bocsánatot kérek!

- Nem zavar, hogy felidegesítettél? Húsz évesen sem ismerkedtem telefonon.

- Hogyan tudom jóvá tenni az otrombaságomat?

- Ötleteim vannak, de ha neked nincsenek, akkor hiába minden. Egyébként honnan tudod a lánykori nevemet?

- Az Olga-napon tartott névnapodon délután hozták futárszolgálatral a hidegtálakat, amiket megrendeltél.

- Már világos. Míg én a fiatalemberrel társalogtam a konyhában, és fizettem, te gyönyörködtél a nappaliban a vitrin tetején lévő lánykori fényképemben.

- Bizony-bizony, és nem voltam féltékeny. Viszont a kép hátulján nem csak a neved, de a születési dátumod is ott van.

- Pedig szimpatikus fiú volt.

- Láttam az ablakból, amikor bejött a házba. Szeretnéd, ha úgy néznék ki?

- Ne butáskodjál! Legfeljebb a kertemben madárijesztőnek jó lenne.

- Anna! Ma délelőtt az egyik ügyfelemtől kaptam borravalóként két jegyet péntekre, azaz kilencedikére Szegedre a szabadtéri játékok pekingi színházelőadására. Ez három nap múlva lesz. Szeretnék elhívni magammal.

- Húha! Pénteken van a menyem születésnapja, arra hivatalos vagyok.

- Így jártam, ez van.

- Édes vagy, hallom a hangodon, hogy rosszulesik. Természetesen veled megyek.

- Butaság. Nem hiányozhatsz a menyed születésnapjáról.

- Megismétlem, veled megyek. Beszéljük meg a részleteket!

- Pénteken nem dolgozom. Délelőtt értem meg. A hölgy óhaja szerint végigcsavarogjuk a napot az előadásig.

- Ígérd meg, hogy utána itt alszol nálam!

- Szombaton?

- Nyugi, vettem a burkolt célzást. Ugye a névnapomon nem volt okod panaszra a korom miatt?

- Azt hiszem, picit elaludtam hazafelé vezetés közben.

- Kértelek, hogy maradj itt, de azt mondtad, vár az anyukád.

- Tízíg várt, aztán lefeküdt aludni.

- Mit mondtál neki?

- Nagyjából azt, amit pár perc múlva te fogsz mondani a fiadnak, amikor lemondod a szülinapot.

- Paulra nem tartoznak az intimitásaim.

- Anyukámra sem, de kitalálta.

- Ismeri a fiacskáját.

- Igen, csak eddig másként ismerte.

- Muzsikál a mobilom a fürdőszobában. Mindjárt visszahívlak.

Kinyuvasztott a vén boszorkány. Az a szombat úgy elment, mintha nem is lettem volna nála 12 órát. Kétségtelen, én is sokszor elmentem, de ő... az hihetetlen.

*

- Tessék!

- Hányra készüljek el pénteken?

- Szombaton meddig maradhatok nálad, mert gondolom, kialkudtad a szülinapot szombatra.

- Bolond vagyok én? És ha igen, hát ennyire? Szombaton nálam maradsz. Így döntöttem.

- Mit szólt a gyermeked?

- Az ördögöt a falra festette, de erről ne beszéljünk! Magam rendelkezem az életemmel. Végre azt csinálhatom, amihez kedvem van.

- Rendben. Tízre megyek értem, pénteken az én vendégem vagy. Eszedbe ne jusson pénzt hozni magaddal!

- Ezzel kellett volna kezdened, mert a félsz bennem volt.

- Emlékszem egy öreglányra, aki hipnotizált, hogy garanciában javítsam meg a tévéjét.
- Zsoltika, a borotva szabadságon van, ahogy kérted.
- Kíváncsi vagyok, hogy fogok eltévedni az erdőben.
- Két hét alatt hatalmas erdőre ne számítsál.
- Isten áldjon, kedves Anna! Elköszönök, mert a végén átmegyünk telefonszexbe.

*

Pénteken a megbeszélt időben érkeztem hozzá, de a csomagtartóba betettem mindenféle ruhát, mert ki tudja, mit talál ki. Pulcsiban, farmerban jelentem meg nála. Becsengettem. Amikor láttam a dámát kosztümben, felékszerezve, köszönés helyett visszamentem az autóhoz, hogy öltönnyel a karomon jelenhessek meg a hölgy előtt. Nevetett, de fordítva én is nevettem volna rajta. Kíséretében bevonultam a hálósobájába, az illatfelhőn keresztül, átöltözni.

- Van egy fogadásom.
- Zsolti, nem kell fogadnod, nyernél. Az erdőt is parfümöztem.
- Úristen! Annácska, te képes lennél a nézőtéren velem olyat csinálni?
- Ezen nem gondolkodtam. Ami tény, hozzá tartozik a komfortérzetemhez. Ám ha feltételként szabnád, a sorok között az öledbe ülök, mert ha nem, képletesen szólva, veszed a kabátodat, aligha töprengenék rajta.
- Nem érdekelné a dámát, mit szólnának az emberek?
- A szégyenemnél nagyobb lenne bennem a büszkeség.
- Légy kedves, forduljál el, mert nadrágot óhajtok cserélni!

Nem jött be a vicc, mert kiment a nappaliba. Három perc alatt elkészültem. Magamhoz véve egy tele táskát, amit ő pakolt meg - de fogalmam nem volt, mivel -, elindultunk a kapuhoz. Táská a csomagtartóba, a retikül az ölébe került, mert hátha útközben összekócolódik a frizurája. Szegedig nem álltunk meg, bár nekem többször lett volna kedvem szelet domborítani kezemmel a hajján. Eldöntöttem, sűríteni kell a találkozásokat, mert az edzőteremben is a szexre gondolok.

- Nem lehetne lassabban menni?
- Félsz?
- Nem szeretném, hogy meghaljal. Együtt, azt vállalom.
- Egy anya, aki képes lenne itthagyni a gyerekeit egy illúzióért?
- Nem lehetek büszke rá, de legalább az illúzióm kezd kölcsönössé válni.
- Hogy intézted el a fiaddal a bulit?
- Sehogy. Bejelentettem, Szegedre megyek veled, majd pótoljuk a születésnap kimaradásomat. Amit mondott, azt nem szeretném megismételni.
- Magam részéről megfogadtam, mindent elmondok neked, ami történik velem.
- Rendben, de ezt ő mondta, nem én. Közölte, szeretné megismerni azt a harminc éves fickót, akinek én fontos lehetek. Véleménye szerint egy dolog kelthette fel a fantáziádat, a vagyonom.
- A mindenit! Azt látom, van mit a tejbe aprítanod, de arról eddig nem beszéltél, hogy vagyod van.

- Az a hülye nem hiszi el, hogy önmagamért is lehet értékelni. Bocsánat, kikíváncozott belőlem a jelző.

Szegeden a vagyonos nőt betessékeltem egy étterembe, ahol figyeltem, mit fog választani. Szerencsémre nem volt szerény, de annyit megjegyzett, másnap én leszek az ő vendége. Ahhoz képest, hogy nála fogok aludni, mulatságosnak tűnt a határozottsága.

Ebéd után elmentünk sétálni. Meglátogattuk többek között a fogadalmi templomot, és mivel jó idő volt, beleegyezett, hogy leüljünk a Tisza partján, persze padra.

- Min gondolkodsz?

- Töprengek az élet furcsaságain. Tudod, Anna, ha az anyukám tiltakozna a személyed ellen, arra lenne érthető magyarázat, ám a fiadnak büszkének kéne lennie az anyjára.

- Ismerem az értékeimet. Kétségtelen, nem illünk össze, de valahol még jegyeznek, függetlenül attól, hogy hazatelepülő vagyok, és az anyagi jólét külsőleg is látszik rajtam.

- Mondtam már, az 52 éves anyukámmal felveheted a versenyt. Nem ismerem a fiadat, de a megnyilvánulásai arra utalnak, jobban örülne, ha fél lábbal a sírban tudhatná az anyját, mivel egyedüli örökösöd.

- Fáj, de igaz. Ugyanakkor tény, érettségi után Magyarországra jött tanulni. Itt is maradt. Közben elváltam az apjától. Hagytam, hogy Paul kaparja ki magának a gesztenyét, ahogy anno én is tettem. Dolgoztam keményen. Nem volt egyszerű anyagilag elválnom az orvos férjemtől. Saját erőmből szedtem össze magamat, majd nyugdíjba mentem. Csak akkor gondoltam arra, én is hazatelepülök a fiam után, de önálló leszek. Elismerem, a mérnöki fizetése kevesebb, mint a német nyugdíjam. Szerényen, de mindenük megvan, én pedig nem vagyok hajlandó a megtakarított pénzemet rájuk költeni. Tudhatja rólam, mindig öntörvényű voltam. Nem lennék hajlandó leparkolni egy fiatalember mellett, akinek csupán a pénzem kell. De lehet, az zavarja, hogy boldognak látja az anyját.

- Ez új. Te boldog vagy?

- Nem, barátom. Biztos vagyok benne, hogy szánalomból hoztál magaddal Szegedre.

- Zseníroz a tudat, nem elég, hogy korodhoz képest szép nő vagy, de még okos is. Szellemileg nem vehetem fel veled a versenyt.

Nézett rám igéző szemekkel, én pedig magamhoz öleltem és megcsókoltam.

- Jaj te! Mit gondolnak rólad, akik meglátták?

- „Ez a fickó tud élni. Meló helyet smárol azzal a vén szatyorral, hogy megkaparinthassa a kérőját, miután bekrepál.” Mi lenne, ha letépném a nyakláncodat, és elszaladnék vele?

- Kétségbeesnék, mert fogalmam nincs, hol vagyunk.

- Annácska, követelem, hogy féljél tőlem!

- Egyszer volt olyan, amikor megláttam szemem előtt a fickándoó gyíkocskát.

- Te az anakondát gyíkocskának becézed? Mindenesetre gyorsan magadba temetted.

*

Az esti előadás nagyon szép volt, de sokáig tartott. Beültünk vacsorázni egy étterembe.

- Zsolti, tudod jól, vigyázok az alakomra. Nem szeretnék melletted meghízni.

- Ne törődj vele! Vigasztaljon a tudat, ha 40 évvel fiatalabb lennél, már kezdenél gömbölyödni. Azt pedig te jobban tudod, mint én, hogy hosszútávon sokkal komolyabb befektetés a gyerek, mint egy vacsora.

Ennyiben maradtunk. Éjjel indultunk vissza Budára, ám a hölgy Kecskemét táján magába roskadt.

- Mi bajod van? Megálljak, rosszul vagy?

- Ha tíz percen belül nem érünk haza, nem tudom, mi lesz velem. Márpedig még közel 100 kilométer hátra van.

- Nem mondod, hogy Frau Spitz... Spitz...

- Sajnálod, hogy nem Kovácsné a nevem? Frau Spitzmüller, szül. Anna Hausmeister-nek pisilnie kell, de nagyon.

Lajos-akárminél letértem az erdőbe. Ekkor szólalt meg a telefonja.

- Tessék!

- ...

- Mert nem vagyok még otthon, és úgy látom, belátható időn belül nem is leszek.

- ...

- Kisfiam! Fogalmam nincs, hol járunk. Valami erdőben vagy hol, de tudod, nem ismerem jól az országot.

- Mondjad a fiadnak, Lajosmizse után tértem le az országútról!

- Hallottad, amit Zsolti mondott?

- ...

- Nem tudom, de a helyzetből ítélve könnyen kitalálhatod te is.

- ...

- Nem baj, ha kidob az autóból, legalább tudjátok, merre keressetek.

- ...

- De igen. Fiacskám ez vicc. Zsolti nem útonálló, de ha az lenne, nem az anyádat vinné romantikázni.

- ...

- Rendben, ha hazaérünk, felhívlak egy pillanatra, mert Zsolti nálam fog aludni.

- ...

- Na látod. Légy büszke az anyádra! Zsolti sportol, ami meglátszik rajta. Alig fér be az autójába. Eltörpülök mellette.

- ...

- Ne izgulj, ha elvágja a nyakamat,... mindegy, nem folytatom, mert a végén mérges lesz rám, hogy ilyen marhaságokról beszélünk. Szia kisfiam, sürgősen meg kell állnunk.

- ...

- Miért-miért?! Anyádnak pisilnie kell.

- ...

- Itt megállok, de ne szálljál ki! Bezárom a kocsit. Melletted akarok lenni. Remélem a sötétben mersz a jelenlétemben pisilni.

- Édes vagy.

Megcsókolt.

Guggolt az autó mellett. Szerettem volna fogni a kezét, de diszkréten közölte, az adott helyzetben szüksége van mindkettőre. Miután visszaültem, rázártam az ajtót, csak utána mentem a helyemre. Pár percig tartó rövid ölelkezés, majd indulás vissza a civilizációba.

- Nem féltél, amikor láttad, hogy szó nélkül kanyarodok be az erdőbe?

- Eszembe nem jutott, pedig Paul szövegelt. A csibész. Na, majd adok én neki. Azt mondta, elveszed az értékeimet, és kidobsz a kocsidból. Vajon miért nem feltételezte, hogy megerősakolsz?

- Az az igazság, én sem tudom elképzelni, hogy anyukámnak nemi élete legyen.

- Huszonévig nekem sem jutott eszembe, aztán elromlott a tévém. Tudod, a hang megsúgta, itt az utolsó alkalom.

- Azóta hány alkalom volt, Annácska?

- Nem tudom. Nem számoltam azzal, hogy hancúrozás után Éva-kosztümben belenézek a tükörbe, és egy leopárd néz vissza rám. Nem vagyok a szerelmed, de benne vagyok a szívedben. Nekem pedig a szerelmem vagy. Tisztában vagyok vele, hozzád egy fiatal bombázó illik. Ugyanakkor mellettem szól, nem próbálok rád telepedni. Azt csinálsz a szabadidőddel, amit akarsz, nem faggatlak ki. Hidd el, tisztában vagyok önmagammal. Hiszem, a pénzemért fiatal is akadna alkalmi kapcsolatra, de nincs. Soha nem is volt rá szükségem. Miért kéne félnem tőled? Eddig a percig kölcsönösen csak jót adtunk egymásnak. A hang nem mondja, meddig lehetek boldog melletted, de ha holnap véget ér, abban akkor is biztos vagyok, életed végéig jó szívvel fogsz rám gondolni. Nekem pedig ajándék vagy. Úristen, hogy elrepült az idő. Pesten vagyunk?

- Mindjárt fordulok rá a Petőfi hídra. Öt perc múlva Anna biztonságban érezheti magát.

- Szépen kérlek, Zsolti, ne szennyezzed be ezt a csodálatos napot ilyen hozzánk nem illő szöveggel!

- Igazad van, de tény, kívülállóként sokkal könnyebb ebben a kapcsolatban a negatívumot látni, mint az igazságot. Jólesik a te szádból hallani a cáfolatot. Tőled, aki potenciális áldozat vagy. Asszonyom, megérkeztünk. Ha elfogadod a programjavaslatomat, menjél be, és telefonálj, én pedig behordom a ruhatárunkat!

- Felhívom, mert megígértem, de nem szívesen teszem. Tudod, nincs kedvem bizonygatni, hogy nem öltél meg.

- Szia! Itthon vagyunk épségben.

- ...

- Mondtam, Zsolti itt alszik nálam.

- ...

- Paul, szeretnék megkérni, változtassál a hangnemeden! Az anyád vagyok. Van magánéletem, ami nem tartozik rád.

- ...

- Nem, kisfiam! Boldog vagyok, hogy még jegyeznek, és nem a pénzemért. Megismétlem, szeretném, ha a magánéletem nem lenne téma köztetek. Beszámolok arról, ami rád tartozik, mint fiamra, de elégedjél meg ennyivel. Nem vágták le a fejemet.

- ...

- Csak mert ott voltunk. Hangulatos éjszaka a sötét erdőben.

- ...

- Rendben, megismétlem, itthon vagyunk, visszahívhatsz a vonalas telefonon, hogy ellenőrizzed, nem hazudik az anyád, de a többibe nem szólhatsz bele!

- ...

- Szia. Holnap, azaz ma, egész nap nem érek rá, majd vasárnap dumcsizunk.

- ...

Magamhoz öleltem.

- Látod, ez is tetszik benned. Egy fiatal lány ilyen szituációban elkezdene hisztizni, te pedig tekintélyből társalogsz. Megengedheted magadnak.

*

Szombaton a reggel délben indult. Miután viszonylag szalonképpé tettük magunkat, Anna kávéfőzőt. Közben az előszobaajtó felől furcsa neszezésre figyeltünk fel. Őt beküldtem a hálóba, hogy a betörőt megfelelő öltözékben tudja majd fogadni, ha pongyolából átvedlett, én pedig, mivel abszolút szalonképes voltam, kimentem érdeklődési szándékkal az előszobába. Mivel a bejárati ajtót valaki kívülről ki akarta nyitni, és a kulcs benne volt, tettem egy szívességet, kinyitottam én. Felkészülve, hogyha az illető nem szúr le, vagy nem lő a fejembe egy golyót, akkor mázsás ökölcsapásom hatására átrepül az előkerten. Az ajtóban egy magam korabeli pár türelmetlenkedett. Természetesen képbe kerültem, de megjátszottam a hülyét. Miért kéne tudnom, hogy a fickó Paul, vagy Pál, Anna fia?

- Parancsoljanak! Miért nem csengetnek, ha be akarnak jutni valahova?

Szemlátomást ideges volt a fickó. Amúgy mélynövésű, valamint sacra többnek tűnt a tíz év különbség, ami köztünk van.

- Spitzmüller Pál vagyok.

- Örvendek a szerencsémnek: Kuntz Zsolt.

- Úgy gondolom, jogomban áll az anyám házába kulccsal bemenni.

- Ez nem az én kompetenciám. Fáradjanak be! Feltételezem, a hölgy hozzátartozója.

- A hölgy a feleségem, és kikérem magamnak, hogy ilyen hangot üssön meg vele szemben!

- Tudja, a mai világban semmiben nem lehet biztos az ember. Honnan kéne tudnom, hogy együtt jöttek? Mi bemutatkoztunk egymásnak, ezzel szemben a hölgy eddig nem nyitotta ki a száját.

A fickó, megkerülve személyemet, benyomult az előszobába. Hagytam, mert Anna fia. A felesége pedig szó nélkül követte, de abban a pillanatban Anna is megjelent a nappaliban. Becsuktam a bejárati ajtót, és mentem utánuk.

- Anya, szeretnék veled beszélni, de jó lenne, ha a srác elhúzna innen!

- Ezt hogy érted Paul?

- Ahogy mondtam. Ne röhögtessed ki magadat vénségedre!
  - Anna, bocsáss meg! Ezt nem nézem el, még akkor sem, ha a te házában vagyunk. Uram, nyomatékkal megkérem, az édesanyjával tisztességesen beszéljen!
  - Zsolti, az utóbbi időben ilyen hangot üt meg velem szemben a fiam. Igazad van. Kérlek, légy türelemmel, ameddig lehet! Nos, Paul, közöltem veled többször, bármilyen furcsa, az anyádnak is lehet magánélete. Tetszik, avagy nem, majd hozzászoksz, kisfiam. Amúgy lényegtelen, hogy a barátom fiatalember vagy aggastyán. Az én dolgom, nem a tiéd. Szerinted vén vagyok, nem számít. Majd akkor beleszólhatsz a dolgaimba, ha eltartasz.
  - Anyuka, azért azt ne tessék elfelejteni, hogy engem vérig sértett azzal, hogy nem jött el a születésnapomra.
  - Mondtam, Zsolti hozzájutott műsoron kívül két színházjegyhez. Mivel engem érdekelt, nem hagytam, hogy a szemébe kerüljön, vagy egyedül menjen le Szegedre. Neked pedig aligha számít, hogy két nap múlva ünnepeljük meg a szülinapodat, kislányom.
  - Haver! Vedd már észre magadat! Itt családi megbeszélés folyik. Húzzál el a francba, vagy legalább hallótávolságon kívülre! Lehet, a mutter belédzúgott, majd kigyógyul belőled. Pattanj le róla, de sürgősen!
- Nem tettem egyebet, csak megmarkoltam Pali felső karját, de Anna megfogta a kezemet, így elengedtem.
- Anna kedves, megismétlem, amit mondtam. Az én jelenlétemben a fiad nem fog téged gyalázni. Pali barátom, közlöm veled, nem megyek el innen, csak ha az anyukád mondja. Egyébként még egy ilyen szemtelen megjegyzés, és úgy kiváglak, hogy a taknyodon fogsz végigkorcsolyázni a kocsidig. Lehet, nem hiszed el, de javaslom, ne provokáljál! A következő szemtelen kifejezéssel megváltod a repülőjegyedet az utcára.
  - Látod, anya, ettől féltettelek. Megvan hozzá a fizikuma, hogy terrorizáljon téged. A vak is láthatja, még Marcsihoz is fiatal, nemhogy hozzád. A vesztédbe rohansz.
  - Zsolti fiatal, én meg büszke vagyok rá, hogy a korkülönbség ellenére tetszem neki. Nem vagyok híve a torzsalkodásnak, most mégis megjegyzem, nem a fiatal feleséged bájaiban gyönyörködik, hanem folyamatosan engem néz. Mond ez valamit neked?
  - Mucikám, láthatod, anyukával nem lehet beszélni. Még arra is képes, hogy engem gyalázzon, azzal is imponáljon a fiatalembernek. Kimegyek, beülök az autóba, ott várlak. Mindenestre légy körültekintő, mert az ilyen kétajtós szekrények szeretik fitogtatni az erejüket, hiszen azzal is anyukának akar tetszelegni.
  - Marcsi, nem gyalázlak, nézzél szembe a tényekkel! Melletted szól a negyven év korkülönbség, de az összes többi mellettem. Ha Paul magában nem így gondolná, nem verné ki a balhét. Tudná, Zsolti az öreglánnyal szórakozik egy picit, aztán odébb áll. Ez lenne a jut is, marad is effektus. Ezzel szemben okos a férjed, tisztában van vele, kénytelenek vagytok hosszútávon berendezkedni abba a tudatba, hogy van egy barátom.
- A csaj, Anna utolsó mondatait az előszobaajtóban hallhatta. Szó nélkül távozott.
- Anya, de komolyan, megéri neked, hogy egy srác miatt tönkretegyed a fiaddal a kapcsolatot?
  - Fantasztikus a logikád. Vajon mit szólnál hozzá, ha elvárnám tőled, váljál el Marcsitól, és ápolod az öreg anyádat?
  - Szerencsére nem szorulsz gyámolításra.

- Kisfiam, az önmagában nem érdem, hogy a fiam vagy. Zsolti bizonyít nekem, és hidd el, nem a pénzemért teszi. Sajnos úgy érzem, nem a szeretet köt hozzám, hanem az érdek. Belátható időn belül nem fogsz örökölni, amiből következik, hogy nem tudod az én pénzemet a feleségedre költeni. Megjegyzem, a tegnapi kiruccanásunk egyetlen forintomba sem került. A jegyek ingyen voltak, de az ebéd meg a vacsora egy vagyonba került, és akkor még nem beszéltem arról, hogy 400 kilométert autóztunk. Szeretném, ha Zsoltival jó viszonyt alakítanátok ki, de ahogy látom, azt nagyon nem javaslom, hogy provokáljad. Hidd el, abból csak te járhatsz rosszul, én pedig féltetek. Fogadd el, hogy van valakim, akivel jól érzem magamat. Nekem a tegnap életre szóló emlék. Igen, imponál, hogy egy fiatalember méltónak tart magához.

- Rendben, kössünk békét! Nyilván neked is van anyukád, akit féltesz. Éjjel a frászt hoztad rám, hogy elvitted romantikázni.

- Barátom, a telefonban közölte veled a fülem hallatára, hogy miért fordultam le az autóútról. Ha szereted az édesanyádat, akkor legyél mellette, ne ellene! Láthatod, jól érzi magát. Ha éjjel engem a rossz szándék vezérelt volna, feltételezed, megengedem, hogy felhívjon téged?

- Megpróbálok hozzászokni, de nehéz lesz. Pár éve él Magyarországon, gyakorlatilag csak mi léteztünk a számára. de hozzáteszem, Németországban sem voltak barátai. Élt a munkájának - ennyi.

- Ennek köszönhetem, hogy ma jó módban élhetek ismét. Jól tudod, elváltam az apádtól, gyakorlatilag lenulláztam magamat anyagilag. Dolgoztam keményen, most élvezem a munkám gyümölcsét.

- Rendben, meggyőztetek. Furcsa, de megpróbálom elfogadni, hogy az anyám nem öregszik, hanem fiatalodik.

- Ha szeretsz, örülnöd kell neki.

- Berágtam, mert sorra mondd le a családi összejöveleteket.

- Emlékszel, míg gimnazista voltál, hány családi összejöveteletről maradtál el az aktuális lány miatt?

- Anya, áruld el, mit mondok a barátainknak, ha kiderül az igazság?

- Márpedig ha rajtam múlik, kiderül. Ha nálam rendeztek kertipartit, Zsolti oda hivatalos lesz, nem csak én. Hidd el, fiam, aki megvet érte, abból az irigység beszél. Hívjad be Marcsit! Szeretném betartani az ígéreteimet, hogy holnap nálatok leszek, de ha durcáskodik, inkább maradok itthon.

A srác kezét nyújtott, amit elfogadtam, majd kiment elővadászni a feleségét.

- Annácska, senkitől nem fogom eltérni, hogy téged bántson.

- Ez szebb, mint egy szerelmi vallomás.

- Nem voltam még szerelmes, de ha az, hogy a konditeremben súlyozás közben gondolatban nálad vagyok, szerelemnek mondható, akkor nincs mit tagadnom. Egyet tudok, a garancialevél-téma óta, minden úgy történik, ahogy te akarod.

- Te se akartad kifizettetni velem a javítást.

*

Féltem ettől a rohadt szerdától, mert kitömtek egész napra munkával. Márpedig úgy akartam, hogy délután elmegyek Annához. Hétvégén Palitól elvette a ház kulcsait. Megmagyarázta, azért teszi, mert nem szeretné, ha alkalmatlan időpontban rányitná az ajtót. Arról persze a srác

nem tud, hogy a kulcsok átvándoroltak az én zsebembe. Azt mondta, tőlem elvárja, hogy néha váratlanul látogassam meg. Persze duplán örültem a döntésének. Tisztában volt vele a boszorkány. Szombat óta nem találkoztunk, nem csoda, hogy tetőre hágott bennem a feszültség. Napindításkor anyukámnak leugattam a fejét, aki sírva ment el dolgozni. Így azután a reggeli a hűtőszekrényben maradt, mivel mindig ő készíti el, és együtt szoktuk elfogyasztani. Első címként irány Nagykovácsi. Az autóban ültem, amikor megszólalt a telefonom. Az ő nevét írta ki.

- Puszilnálak Annácska.

- Szia Zsolti. Nekem is nagyobb kedvem lenne hozzá, mint az ilyen kellemetlen szituációkhoz.

- Mondjad, már nekem mindegy. Anyukámmal elkezdtem reggel ordítani, pedig tudod jól, mennyire szeretem őt, de hát a feszültség.

- Neked mi bajod van?

- Délután ki akartam próbálni a ház kulcsait, remélve, hogy örülnél neki.

- Boldog vagyok, hogy nem jön össze. Délután nem leszek itthon. Marcell megfűzte az agyamat, hogy menjek el vele egy üzleti tárgyalásra tolmácsolni, és elfelejtettem, melyik hotelban lesz, de nem is ez a lényeg.

- Ki az a Marcell?

- Jaj Zsoltika! Marcsi apukája. Németekkel fog tárgyalni franciául, de gyenge a nyelvtudása ezért fűzött meg engem, hogy tolmácsoljak neki németből.

- Annácska, soha nem hallottam róla. Mit szól hozzá Marcsi anyukája?

- Semmit, mert három éve halt meg, de ez különben sem randevú jellegű találkozás. Jézusom, de bolond vagyok. Képzeld el, azt akartam mondani, hogy öreg a maga 60 évével.

- Megérkeztem a címre.

- Drukkoljál nekem, mert nemigen értek a műszaki dolgokhoz, ahogy tapasztaltad, márpedig ez a tárgyalás gépekről szól.

- Gondolom, nem az első alkalom.

- Eddig nem vetődött fel, de Marcsi megfűzött, nem kosarazhatom ki az apját, hiszen ma van a névnapja.

- Holnap csak telefonon tudunk beszélni, mert délután szétverik a képesfeletem az ökölvívóteremben.

- Gondolatban melletted leszek, és fogom a kezedet.

- Annácska, az isteni lesz, ha fogod a kezemet, mert akkor biztos, hogy ronggyá vernek. Ne haragudj, megyek, mert jön ki a ház tulajdonosa. Szia.

Féltékeny vagyok? De mennyire. Új érzés az életemben. Biztos vagyok benne, az a dög hátulról támad. Össze akarja boronálni Annát az apjával, és sajnos sikerülni fog neki.

Ezen a napon nem ismerkedtem meg visszatérő kuncsaftokkal. Senkivel nem voltam barátságos, de még beszélgetni sem volt kedvem. Így is 21 óra magasságában végeztem az utolsó címmel. Százzal döngettem a Soroksári úton hazafelé, hogy az anyukámat még ébren találjam, és bocsánatot kérjek tőle. Fogalmam nincs, a hídnál miért fordultam Buda irányába. Addig azon járt az eszem, miket fogok otthon mondani, aztán átkapcsolt az agyam, és Anna személye kisöpörte az előző gondolatokat belőlem. Ideges lettem, mert a kapu tárva volt.

Kiugrottam a kocsiból, és meghallottam Anna sikítását. Ugyanakkor a nappaliból fény szűrődött ki. A motort sem állítottam le, rohantam be a házba. A bejárati ajtó, bár csukva volt, de nem volt zárva. A nappaliban Anna hanyatt feküdt a földön, és kapálódzott. Hasán egy fickó, aki bal kezével éppen betapasztotta Anna száját, a jobb kezével szemlátomást a szerszámát igyekezett elővenni. Elkaptam a nyakát, felemeltem és magam mögé lódítottam, de röptében megkínáltam a nadrágból ágaskodó szerszámát egy jól irányzott rúgással. Cseppet sem csodálkoztam a hanghatáson. A béka elterült a földön, de nem dőglött meg. Annát felsegítettem. Láttam, milyen zilált. A blúza szétszaggatva, a földön a nyaklánca, de a szoknyája nem lett még felhúzva. Megfordultam, addigra a fickó összeszedte magát. Állt velem szemben. Kiosztottam neki egy mázsás pofont, amitől nekiesett az ajtónak.

- Mesélj, öcsi, minek köszönhetjük a látogatásodat! Remélem, értesz magyarul és megszólalsz, mert ha nem, kiegyelem a fogaidat az etetődben.

Makacsnak tűnt, mert bár még a farka lógott, de próbálta menekülőre venni a figurát az előszoba felé. Nem az volt a célom, hogy távozzon, de azért megkapta a kezdősebességet a cipőm orrával, amitől az előszobában bukott pofára.

- Annácska, hívjad a rendőrséget, míg én beszélgetek az úrral, aki meg akart erőszakolni.

Le nem vettem a szememet a hason fekvő pondróról, Anna pedig elkezdett beszélni, bár kapkodott levegő után. Közben felhívta a rendőrséget. Azok percekben belül megérkeztek, ám volt még arra idő, hogy képbe kerüljek.

- Elfelejtettem bezárni a nappali ablakát. Amikor hazaértem, fényt láttam bentről, ezért hagytam nyitva a kaput. A bejárati ajtó is zárva volt. A hang azt súgta, óvatosan zárjam ki. Berohantam. Ekkor vett észre ez az alak. Táskával a kezében próbált kimászni az ablakon, de megfogtam a táskáját, és visszarántottam. Elkezdtünk dulakodni. Letépte a nyakláncomat. Nem tudom, minek folytán döntött úgy, hogy megerőszakol. Elkezdett fogdosni, én meg karmoltam a képesfelét. Sajnos ő volt az erősebb, hiába hadakoztam. Az utolsó pillanatban érkeztél, mert már a szoknyámat rángatta.

- Talpra, gyerek, szeretném, ha a szemembe néznél! Mozgás, mert megtaposlak, mint Vecsésen a káposztát!

Felállt, de igencsak fájhatott neki az alteste, mert képtelen volt felegyenesedni. Szerencséjére abban a pillanatban érkeztek meg a zsaruk, akik ajtóstól jöttek be, látva a körülményeket. Terepszemlét tartottak, de előbb megbilincseltek a fazont, bár én mondtam, míg ők dolgoznak, örömmel társalgok vele. Anna átadta nekik a ház kameráinak felvételeit, de akkor már pulóver volt rajta. Kócos hajjal, amúgy tűrhető állapotban fogadta a fakabátosokat.

*

Kikísértem a biztos urakat, már csak azért is, mert a kocsimat be kellett hoznom az udvarra. Érdekes kép fogadott bennünket. Az autóm mögött állt az URH-s kocsi, de éppen egy fazon akart beszállni az én autómba. Ám pechére, elkaptam a grabancát. Így azután egyszerre két rablót vittek el az illetékes urak. Beálltam az udvarra, és siettem vissza Annához, aki éppen akkor vette fel a vonalas telefonját:

- Tessék, Spitzmüllerné!

- Szia Ani, hazaértél épségben?

- Ahogy hallod.

- Idegeskedtem. Jobban örültem volna, ha itt alszol nálam.

- Marci, közöltem veled, hogy barátom van.

- Ne butáskodjál, főleg ne komolytalankodj!
  - Torkig vagyok a hülye családommal. Egyébként átadom a telefont, beszélj vele!
- Szétbontotta a vonalat. Anna odajött hozzám, és érzékeny megcsókolt.
- Marcsi apjával beszéltél?
  - Igen, de kérlek, lapozzunk! Elegem van ebből a napból.
  - Beálltam az udvarra.
  - Félttem, hogy elmegy.
  - Rosszul ismersz. Közben el akarták kötni az autót, mert nyitva hagytam, járt a motor. Meghallottam a sikoltozást, és rohantam be a házba.
  - Zsolti, minden felesküdt ellenünk.
  - Ezek szerint a nászúrad kikezdett veled?
  - Csak szeretett volna. A szálloda közelében lakik, autója nincsen. Próbált volna felcsalni a lakásába. Felszálltam a buszra és siettem haza, mert eszembe jutott, hogy nyitva felejtettem a nappaliban az ablakot.
  - Anna, a döntés a kezében van. Ha úgy döntesz, megyek haza az anyukámhoz, akit reggel megbántottam.
  - Nem tudok gondolkodni a történetek után, de ha féltékeny vagy, esküszöm, semmi okod rá. Elkezdett sírni. Álltunk egymással szemben. Hittem neki.
  - Ne sírjál! Szeretném, ha lemosnád magadról a gyalázatot, míg én telefonálok anyukámnak!
  - Az a szemét, akkor gerjedt be, amikor a melleim között letépte a nyakláncomat, aztán ledöntött a szőnyegre. Szerencsémre időben érkezted, mert bár szétszakította a blúzomat, de csak melltartón keresztül fogdosott. Utálok ezt a rohadt életemet. Tudom, a történetek után undorodsz tőlem, pedig...
  - Esetleg még az lehet, hogy belédszerettem. Ne sírjál, mert ruhástól teszek be a kádba!
  - Zsolti, tudod, hogy azóta szeretlek, amióta először találkoztunk. Hívjad fel anyukádat, szeretném megvárni!
  - Tessék, Kuntzné!
  - Anya, bocsánatot kérek a reggeli viselkedésemért!
  - Zsoltikám, hol vagy?
  - Itt vagyok a szerelmemnél. Betörték hozzá, meg akarták erőszakolni, de időben érkeztem.
  - Jézusom! Mi van Annával?
  - Azontúl, hogy idegileg kikészült, remélem, semmi.
  - Tudtam, hogy miatta voltál ideges. Kisfiam, hétvégén lesz a névnapom. Szeretnék vele megismerkedni.
  - Annácska, anyukám szeretne megismerni.
  - Félek, de ha jónak látod, akár itt, akár nálatok boldogan találkozom vele.
  - Hallottad?
  - Kellemes hangja van.

- Ez igaz, csak mindjárt megfojtom, mert megint sír.
- Zsoltikám, szombaton ebédre várom őt is.
- Örülök neki, ha nem haragszol rám. Tudod, Annának mániája a kora.
- Nekem meg az a mániám, hogy a fiamat boldognak lássam, mondd meg neki!
- Elköszönök. Holnap megyek haza, most ápolnom kell a lelkét.
- Értelek, de a meghíváshoz ragaszkodom.
- Biztos lehetsz benne, viszem magammal a boszorkányt. Szia anyukám!

Még csak ez kellett nekem.

- Annácska, arról volt szó, hogy indítod a lefekvést. Mindketten fáradtak vagyunk.
- Igen, de tudod, hogy megérzek mindent. Anyukád meglát engem, és majd neked megmossa a fejedet, hogy ilyen nővel kezdte.
- A megérzéseidről ne beszéljünk! Ma reggelig nekem is az volt rólad a véleményem.
- Ideges voltam, hogy műszaki szöveget kell fordítanom, ezért hagytam nyitva az ablakot. Marcit pedig öt éve ismerem. Nem feltételezheted rólam, ha tudom, hogy ilyen rámenős, elmegyek vele. Ez biztos a menyem számlája.
- Érdekes, ameddig nem volt senkid, nem akart elcsábítani.
- Kérlek, ne bántsál! Hidd el, nem a személyem a domináló, hanem a pénzem. Megjelentél te, mint potenciális veszély.
- Ez logikus, csak akkor miért nem adod ki az utamat? Nem lehet az a célod, hogy a fiaddal megromoljon a kapcsolatod.
- Holnap magamhoz rendelem őt egyedül. Eddig normális légkör volt a családban, de valószínű, ez az én kishitűségemnek köszönhető. Nem vettem észre, hogy a jó kapcsolat a pénzem miatt van. Tudom, te nem kérnél, nem is kérhetnél tőlem olyat, hogy Paullal szakítsam meg a kapcsolatomat, én viszont kijelentem, ha érzelmek helyett az anyagiak dominálnak, akkor az ajtó bezáródik előtte. Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy erről ő tudna. A menyem rám uszította az apját, elhitette vele, hogy könnyű préda vagyok. Zsolti, ebben a történetben nem az a lényeg, hogy nála aludjak, hanem, hogy ha te megtudod, többé nem állsz velem szóba. Örülök kéne, helyette boldogtalan vagyok.
- Mi okod lenne az öröme?
- Az, hogy megtudtam, fontos vagyok a számodra, mert féltesz.
- Szeretném, ha a fiad fejével beszélne, és eldöntené, hogyan tovább!

*

Anyukám nagyon pozitívan viszonyult Annához. Az persze biztos, első találkozásként sokat nyomott a latba, hogy ki akarták rabolni és majdnem megerőszakolták. Anyukám még sírt is, amikor nálunk részletesen elmesélte neki a történetet. Az egész szombatot nálunk töltöttük, de én úgy döntöttem, éjszakára jobb, ha kettesben leszünk, ezért hazahoztam őt. Csütörtökön komoly megbeszélést folytatott a fiával. Természetesen neki is részletesen beszámolt a szerdán történetéről, erősen kihangsúlyozva az érdemeimet. Azt hiszem, ekkor dőlt el Pali és az én barátságom. Valóban nem tudott róla, hogy a felesége megfűzte az apját, próbáljon Annára ideiglenesen rástartolni, hogy én lekopjak. Azt persze tudta, hogy közös programjuk volt az apósával, azzal nincs is semmi baj, még akkor sem, ha engem evett a fene. Anna azt mondta, miután Pali hazament, pár pofon kíséretében tárgyalta meg a feleségével a történetet. Állító-

lag addig soha nem bántotta, mert Marcsi viselte a kalapot. Úgy tűnik, ez a kalap lekerült a fejről, mert Pali azt is kilátásba helyezte, ha Marcsi továbbra is próbál betartani az anyjának, elválík tőle. Pénteken kellett Annának megjelenni a kerületi kapitányságon. Természetesen elkísértem. Lényegében ott tudtam meg, milyen gazdag a barátnőm, vagy szerelmem, de leginkább, mindenem. A srác jól megkopasztotta volna, ha nem érkezik időben a felmentő csapat a személyemben. Jó szimata volt, úgyszólván minden ékszert begyűjtött, de még bankkártyákat is. Ezeket átvizsgálták, ujjlenyomatokat vettek és visszaadták. Próbáltam hatni rá, hogy nyújtsa be a kárigényét az egyéb dolgokra, a ruházatára az erkölcsi kár megtérítésére. Meggyőzött. Azt mondta, a nyugalma többet ér annál a pár ezer forintnál. A tárgyaláson meg kell jelennünk mindkettőnknek, de tovább hallani nem akar róla. Megértettem. Mivel augusztus 20. keddre esett, így volt egy hosszú hétvégénk, bár a szombatot anyukámnál töltöttük, de vasárnap lementünk a Balatonhoz, s csak kedden este jöttünk haza.

*

- Parancsolj, Annácska, itt vagyok.
- Azért hívlak, hogy megtudjam, ma sok munkád van-e, mert rosszul érzem magamat egyedül a házban. Félek.
- Pedig sajnos estig fogok dolgozni. Mi lenne, ha átmennél anyukámhoz, mivel ő meg szabadságon van?
- Érdekes lenne, csak nem az én számomra.
- Akkor miért mondtad, hogy jól érezted magadat nálunk és Icát megszeretted?
- Zsolti, azért, mert megszerettem az anyukádat és ő is engem, még nem ok arra, hogy rátelepedjek.
- Mi lenne, ha elhívnád magadhoz?
- Lenne kedvem hozzá.
- Biztos, hogy örülne neki, hiszen te egész nap nálunk voltál, ő pedig nem tudja, milyen körülmények között élsz.
- Tudod, az a baj, ha nemet mond, elkezdek gondolkodni, és minden butaságot kitalálok. Hány napja dicsekedtem neked a határozottságomról?
- Utoljára akkor, amikor Szegeden voltunk.
- Ez lett belőle. Látod, ilyenkor határozottan érzem a koromat. Te túl vagy rajta, én meg nem tudom kivenni a fejemből.
- Már bocsánat, édes, te voltál a szenvedő alany minden eseményben.
- Aranyos voltál. Paul nem védett volna meg.
- Biztos vagyok benne, hogy igen. Elástatok a csatabárdot. Legalább te tartsd be az egyezségeteket! Annácska, termelnem kell, mert újabb címre érkeztem. Felhívod anyukámat?
- Szívesen átruháznám a feladatot, de mivel meghívásról van szó, nem lenne helyes, ha te beszélnél vele. Veszek egy nagy levegőt, és felhívom, de ha kikoszaraz, sírni fogok.
- Azért ennyire ne menjél át fiatalba, mert ez az óvodás kislányok viselkedése. Szia, mennem kell.
- Szia, de tudod, ha végeztél, idejössz!

*

Újpesten munkába menet leállt a kocsim. Két perc múlva kiderült, elszakadt a generátorszíj. Irány gyalog egy benzinkút, majd szerelés, aztán következett a lóti-futi, mert késésben voltam. Mikor egy készülékben voltam könyékig, akkor szólalt meg a mobilom.

- Parancsolj velem, édes!
- Hallottam, felhívott téged a fiam.
- Nőkről társalogtunk Palival.
- Hhmm! Ezt nekem most el kéne hinnem?
- Tudhatod, a férfiak életében minden a nőkről szól. Ebben az esetben konkrétan egy Annáról és egy Máriáról.
- Mit szólsz? Jó hatással van rám, hogy majdnem minden nap itt alszol nálam. Határozottan javul az idegállapotom.
- Feltételezem, inkább az előzmény, nem az alvás dominál.
- Valóban, de ezen a téren soha nem fogom megérteni magamat.
- Ne haragudj, muszáj elköszönnöm.
- Este tárt karokkal várlak.

*

Egészen jól összebarátkoztak anyukámmal. Csak hát találkozgatni nem tudnak, mivel anyukám dolgozik. Amikor ő ráérne, akkor általában már én is. Rólunk senki nem tudja megmondani, milyen a kapcsolatunk, de azt igen, hogy szimpatizálunk egymással. Lehet az anyám, talán még a nagymamám is. Szeptember második felében jártunk, amikor egyik este későn értem hozzá. Rossz kedve volt.

- Mi bajod van, Annácska?
- Nem érzem jól magamat a bőrömben.
- De hát mi a gond? Mindenki jóban van mindenkivel. Hitem szerint mi szeretjük egymást.
- Tudod, hónapok óta időközönként felteszem a recsegős lemezt, hogy öreg vagyok. Hiszem, rájöttél, tetszett a cáfolatod a hiúságomnak. Most azonban egyértelműen öregnek érzem magamat hozzád.
- De igyekszem mindig a kedvedbe járni. Ha ritkábban szeretnéd a testi kapcsolatot, akkor ritkítunk rajta. Ettől függetlenül hűséges maradok hozzád.
- Tudod, ha sokallanám a szexet, arra gondolnék, ha ritkítjuk, más nők után nézel, tehát nem merném előadni, mert azt nem szeretném. Akkor vagyok igazán boldog, amikor a karjaidban érezhetem magamat. Az aktivitásom pedig nem arra utal, hogy kevesebb jobb lenne.
- Szépen kérlek!
- Ne kérjél, nem akarom elmondani. Ebben a korban az ember nem hazardírozik.
- Figyellek, és úgyis rájövök. Annácska, nem kell főznöd, tudom, nem szeretsz a konyhában tartózkodni.
- Ez igaz, de kettőnkért boldogan teszem.
- Vezessük be, hogy csak hétvégén jövök hozzád?
- Vezessed, ha a halálomat akarod!

Leültem, az ölembe vettem.

- Tessék vallani, mert megverlek!

Elmosolyodott.

- Édes, ha nem velem van bajod, pláne el kell mondanod. Eleget idegeskedtünk az elmúlt hónapban.

- Üldözési mániám van. Azon az éjszakán, amikor egyedül vagyok, alig alszom. Ha hagyom a tévét bekapcsolva, attól félek, hogy nem hallom, mi történik körülöttem. Ha kikapcsolom, akkor meg képzelődök a csendben. Hiába akarom, nem tudom elfelejteni azt az estét. Napközben elvagyok, de a sötétben minden reccsenésre azt hiszem, hogy a betörő.

- Annácskám, ha nem érkezem időben, megerőszakol, és lehet, megölt volna.

- Néha, feszült állapotomban arra gondolok, úgy jártam volna jobban.

- Bevette volna a kis hasikád, hogy egy nálamnál is fiatalabb srác tett volna magáévá?

- Tudod, hogy nem szeretem az ízléstelenkedést. Embernek sem engedném, de az állat volt. Zsoltiiii! Nagy áldozat lenne részedről, ha ideköltöznél hozzám, és nem járnál edzőterembe? Úristen! Kimondtam, kimondtam, kimondtam!

- Az élettársi kapcsolathoz nincs kedvem. Akkor sem lenne, ha nem a volt férjed nevét viselnéd.

Közben öleltem, és figyeltem az arcát. Kezdek eltorzulni a vonásai.

- Ha feleségül jössz hozzám, tehát úgy élnénk együtt, azt örömmel vállalnám. Ráadásul a „vállalnám” nem jó kifejezés, mert egyáltalán nem érezném áldozatnak magamat. Azt gondolom, mondjon a kapcsolatunkról mindenki, amit akar, megérdemelnék egymástól, hogy törvényesen éljünk együtt. Miért ment át az öreglány kisbabába?

Ráborult a vállamra, krokodilkönnyekkel áztatta a pulcsimat. Nem voltam addig biztos, hogy hozzám jönne feleségül, de a reakciója megnyugtató.

- Holnap felkeresem a fiadat, és megkérem tőle a kezedet.

Hirtelen csapott át sírásból nevetésbe. Kénytelen volt kiugrani az ölemből, hogy mielőbb zsebkendőhöz jusson.

- Valóban illik követni a formaságokat. Mivel nekem érthető okból nem élnek a szüleim, holnap felkeresem az anyukádat és én kérem meg tőle a te kezedet.

- A válaszodra vagyok kíváncsi, ne bohóckodjál, mert az a te korodban...

- Zsolti, ne hivatkozzál egy potenciális menyasszony esetében a korára! A válaszomat tudod. Hozzád megyek feleségül, de „az már csak hal a tortán”.

- Ritkábban fogod nézni, ha együtt élünk, mert nem szeretem a tévét. Gyere vissza az ölembe!

- Valami kemény nyomta a fenekemet, azért ugrottam fel.

- Gyere ide! Nem megyek el veled holnap bejelentkezni házasságkötésre, ha nem jössz azonnal.

Sikerült elkapnom, mert menekült előlem.

- A ragadozó lecsapott a zsákmányára, hogy felfalja. Ezt kéne látni a fiadnak, ahogy bújsz hozzám.

- Néha belenézek a házban belül készülő kamerafelvételekbe. Magam sem hiszem el, amit látok.
- Anna! Ebben a minutumban világosodott meg az elmém. Nem az a baj, hogy félsz egyedül, hanem felizgulsz a látványtól, és nincs kivel levezetned.
- Olyankor bemutatkozom magamnak. Eszembe jut a 30 éves nő, aki azért ment férjhez, mert gyereket akart. Amúgy sem a férfi, sem a szex nem érdekelt. Két év küzdelem után megfogant. Nem akarlak traktálni a múltbéli szeretkezéseimmal. Ritka volt, de nekem sűrűnek tűnt még az is. Aztán jöttek ebből a szempontból a boldog évek. Elváltam, és abszolút magam rendelkezhettem a továbbiakban a testemmel. Szerelmes szerettem volna lenni, de az ágy-jelenetek taszítottak.
- Ha nem romlott volna el a televíziód, ma sem érdekelne.
- Nem emlékszem pontosan, mikor lettem nagylány, de circa 60 éve. Azóta a szervezetem raktározta a nemi vágyakat, amiről az agyam nem szerzett tudomást. Csak ez lehet a magyarázata, hogy képtelen vagyok betelni.
- Ott tartottunk, hogy reggel összeszedjük a papírjainkat, és intézkedünk.
- Csodálatos születésnap ajándék lenne, ha sikerülne.
- Mindent megmozgatunk annak érdekében, hogy október 25-én, pénteken Kuntzné legyél.
- Tudod a születésnapomat?
- Képzeld el, azt is tudom, hol van anyajegyed!
- Azt újabban kétnaponta láthatod.
- Annácska, ami keményet az imént a feneked alatt éreztél az nem az általános iskola. Ebből következik, kíváncsi vagyok az anyajegyedre, de ízibe!

*

Ez egymás után a harmadik este, hogy képletesen a konditeremben alszom el. Azért képletesen, mert óhaját figyelembe véve, abbahagytam az önsanyargatást. Vége a heti háromszori edzésnek. Este azonban megszabadít a fölösleges energiámtól - ezt nagyon nem hittem volna. Edzés után ő alszik el előbb, de látni kéne a diadalmas mosolyt az arcán a jóéjt puszi közben. A szertartás végeztével Anna behúzódik a fal mellé. Valójában még nem fal, hanem a fekvőhely kárpitozott függőleges része. Oda bevackolja magát külön takaróval, és meghalt számára a világ, velem együtt, mert ha lenne energiám hozzá, simán felkelhetnék mellőle. Akármit csinálhatnék, nem ébredne fel. Az persze igaz, engem sem kell altatni, de nekem rosszabb az alvókám. Valamivel később alszom el, mint ő, viszont korábban ébredek. Bár alhatna tovább, de ragaszkodik hozzá, hogy felébrezzem. Indítja velem együtt a napot.

- Hogy aludtál?
- Zsoltika, hiába kérdezed naponta, a válaszem ugyanaz marad, ahogy hagytál.
- Tegnap hallottam, telefonban panaszkodtál Palinak, hogy fáradt vagy.
- Részizgagság. Nem szántam panasznak. Elégedetten mondtam. Nem a fiamnak, hanem Icának, a jövődöbeli anyósomnak.
- Hihetetlen. Ilyen cimbik vagytok, hogy telefonálgattok egymásnak? Ha te így tálaltad, akkor bátorodom megkérdezni, anyukának vagy mamának szólítod a jövődöbelit?
- Félek, nem értené a viccet, de az az igazság, engem sem szórakoztat a tény. Nem akarom elkiabálni, de úgy érzem, tartós barátság alakult ki köztünk. Tudod, a hasonló érdeklődési kör.

- Ez lennék én, csupán más aspektusból, ugye?
  - Végre Magyarországon is találtam egy nőt, akivel mindent megbeszélhetek. Addig Marcsi volt, de ő nem az igazi.
  - Tudom, fiatal hozzád.
  - Nevetséges, de igaz, még akkor is, ha nálad idősebb. Délután ne lepődjél meg, ha nem leszek itthon. Icának megígértem, bemutatom a fodrászsnőmnek, és kozmetikushoz is kell mennem. Tudod: manikűr, pedikűr.
  - Annácska, kihagytad a valkürt.
  - Azért nem kell kozmetikushoz mennem. Házhoz jön a mester.
  - Mi szállta meg anyukámat, hogy képes Budára jönni fodrászhoz?
  - Rábeszéltem, mert nem volt állandó fodrásza.
  - Édes, szépen kérlek, ne tévesszed szem elől, hogy anyukám nem gazdag. Ő is angyalföldi proli, mint én. Azért nem volt állandó fodrásza, mert nem tud kéthetenként menni.
  - Havonta fog jönni velem.
  - Szeretnék hallani egy fogadalmat, hogy nem fogsz helyette fizetni.
  - Ezt nem gondolhatod komolyan. Fogok helyette fizetni, ha a helyzete úgy kívánja. Tudod, az egészséges társadalomban a család úgy épül fel, hogy minden generációnak megvan a feladata. A fiataloké, hogy támogassák az öregeket.
- Muszáj volt megpusztilnom. Úgy adta elő, mintha a mi esetünkben is komolyan gondolná.
- Minek köszönhetem ezt a műsoron kívüli jutalmat?
  - Nekem ez az Anna sokkal jobban tetszik, aki képes viccet csinálni a korából, mint az, aki öregnek adja elő magát. Majd megtudja a menyed, aztán az isten se mossa le rólam az érdeket.
  - Furcsát fogsz tőlem hallani, de nem újat: nem érdekel, mit mond a menyem, és egyáltalán: döntéseimbe maximum te tudsz beleszólni.
  - Mit fogsz mondani, ha meghallod, azért veszek feleségül, hogy kihasználhassalak?
  - Nevetséges. Fogalma nincs senkinek arról, hogy mennyi pénzem van. Ha együtt élünk, bármit feltételezhetnek. Azt beszéltük, összeházasodunk, mert a továbbiakban nem érdekel senkinek a véleménye. Számításon kívül hagytad, nem csak a pénzem kerülhet terítékre, hanem a kigyúrt barátaid is mondhatják, nem akadt fiatalabb ennek a...
  - Látod, az nem érdekel.
  - Engem pedig a másik oldal hagy hidegen. Zsoltika, a vénasszony megvásárolta a fiatalságodat, te pedig bolond lettél volna nem elfogadni. Ezen a butaságon fogunk életünk végéig rágódni? Száz emberből kilencven ezt fogja mondani. Mi pedig remélem, boldogok leszünk továbbra is.
  - Én mindenesetre boldog vagyok, hogy megerősödtél idegileg.
  - Úgy emlékszem, melletted eddig sem félttem. Bizonyítottál, hogy mindentől megvédsz.
  - Készülődöm, te boszorkány, mert indulnom kell dolgozni. Jézusom, az jutott eszembe, hogy már nem teszem be.
  - Sajnálod?

- Szép hálóinged van.
- Ennyi az idő, akkor muszáj felkelnünk. Mindenesetre ebből nem fogunk rendszert csinálni. Beszélgetni asztal mellett is lehet.
- Az anyakönyvvezető hogy meglepődött a kettős állampolgárságodon.
- Talán azért, mert nem töröm a magyart. Jóllehet, amióta meghaltak a szüleim, és Paul Pestre költözött, gyakorlatilag húsz évig nem beszéltem magyarul.
- Az a csoda, hogy ő sem töri.
- Ez így nem igaz, mert amikor áttelepült, csak társalgási szinten beszélt a nyelvet. Az egyetemen voltak ebből problémái. De hát 22 éve itt él, és egyből magyarok közé csöppent.
- Ezt úgy mondod, mintha bánná.
- Ügyszólván napi kapcsolata van az apjával - nem véletlenül. Tervezi, hogy hazatelepül. Neki mégiscsak az a hazája, ott született.
- Szép perspektíva. Aztán megfűzi az anyját, hogy kövesse.
- Zsoltika, kávét kéne inni, mert lassan mozognak az agytekervényeid. Nekem már nem kell a jövőmet építenem, ebben az országban születtem, ezen felül hozzád tartozom.

*

Nagy meccs volt, de győztünk. Bár lehet, hosszútávon a győzelmünk a veszteség oldalra kerül. Én nem mertem javasolni. Ő vezette elő, hogy senki más ne legyen jelen a házasságkötésnél csak a két tanú. Mégpedig úgy, hogy az én tanúm Pali, az övé pedig Ica nevű anyukám. Mióta terítékre került, hogy összeházasodunk, az addigi határozottságát megduplázta. Bécsben és környékén töltöttük azt a hétvégét, Kuntzné szül. Hausmeister Annával. Gyakorlatilag képletesen is elmaradt a nászéjszaka, mert mindent meg akart mutatni nekem. Valaha a férjével oda szoktak átruccanni. Két éjszakát töltöttünk szállodában, de az ölelkezésen és puszkodáson túl másra nem volt energiánk. Élveztem minden percét, amit együtt tölthettem a profi idegenvezetőmmel, ő pedig nem fogta vissza magát. Nem traktálom a szennyes gondolataimmal, de a három napban többször néztem őt kritikus szemmel. Próbáltam felfedezni valami kirívót, ami a korkülönbségre utal. Külsőleg természetesen látszik, hogy nem tartozunk azonos korosztályhoz, de sem gondolkodásában sem viselkedésében nem találok a sajátométól lényegesen eltérőt. A határozottságát betudom a biztos egzisztenciának. Neki mindig mindene megvolt, én meg csóróként láttam meg a napvilágot. Tudom, őt a pénze tette határozottá. Mellette idővel biztos én is átváltozom, de ma még lentről nézek felfelé, és úgy találkozik a tekintetünk, hogy ő fentről néz le, de nem rám, mert eddig egyszer sem érzékelte velem, hogy nem volt gyerekszobám. Az persze igaz, ha nem vagyunk kettesben, mindig figyelem őt, hogy kell viselkedni, és utánozom. Vasárnap este itthonról lejelentkeztünk az illetékeseknél, aztán megcsapott bennünket az otthon nyugalma. Nem pótoltuk be a kimaradt három napot, de legalább egymásnak előadást tartottunk a tanultakból. Anna, aki mindig is fürge mozgású volt, azóta repdes.

- Képzeld el, Annácska, délután beugrottam anyukámhoz, mert Rákosfalván találtam pisztrángot, amilyenre hónapok óta vadászott.
- Paul is imádja. Képesek elzarándokolni Szilvásváradra érte.
- Örvendek. Vele találkoztam anyukámnál.
- Nem tudtad?
- Ezek szerint valamiről nagyon lemaradtam, ha te képben vagy.

- Ica úgy döntött, mivel elköltöztél tőle, a megtakarított pénzéből felújítja a lakást. Paul pedig építész mérnök, vannak emberei az ilyen munkára.
- Ezt milyen verebek csipogták.
- Paul mondta. Ha ő hazudik, akkor én is.
- Annácska! Kettőjük közül az egyik hazudik, de ha nem haragszol, én anyukámnak hiszek. Soha a bűdös életben nem volt megtakarított pénze.
- Az bizony a fiamnak sincs. Akarod, hogy kinyomozzam az igazságot?
- Érdekelne, de kíváncsiságomnál fontosabb nekem a személyed. Szépen kérlek, ne lépjél akcióba! Féltetek, nehogy pórul járjál.
- Ezért most kiutalok egy nagy pusztit.
- Kettőt szeretnék, csók formájában. Tudod, engem a sport és a munkám érdekelt. Aztán megismerkedtünk. Általad megnyílt a világ. Csak fellapozlak, és képbe kerülök a napi politikát illetően. De a családi pletykákról is általad szerzek tudomást. Arra kérlek, légy óvatos! Tudod, idejekorán avattad be Paliékat a kapcsolatunkba, aztán milyen cirkusz lett belőle. A fiad terpeszkedett a konyhában az asztal egyik végén, másikon az anyukám, és kávézgatnak meg valami teasüteményt fogyasztottak hozzá. Lehet, anyukám elveszi tőlem a lakáskulcsot, ahogy te is megfosztottad Palit a korlátlan bejárásától.
- Csak nem azt gondolod, hogy Paul meg Ica?
- Mondjál másik tippet, ha tudsz! Gondolkodni nem merek, de azt tudom, a bumerágnak tulajdonsága, hogy visszavág. Ha így van, ahogy tapasztaljuk, akkor ezt emésztgetnünk kéne.
- Ami tény, a mi számlánkat terheli.
- A tiédet, édesem, mert kikezdtél a szerelővel.
- A hang megsúgta, hogy aktivizáljam magamat.
- Erről mit mond a hang?
- Sajnos semmit, bár én szeretném.
- Anna, nem gondolhatod komolyan, hogy Pali meg anyukám.
- Csupán a vágyamat tártam elé. Tetszik, nem tetszik neked, ha feltennék a kérdést: Marcsi vagy Ica, gondolkodás nélkül Ica mellett voksolnék. Nagyon megkedveltem az anyukádat, és tudom, hogy kölcsönös a vonzalmunk.
- Eddig magam is így gondoltam. De ha van köztük valami, miért nem mondja el neked?
- Mert tart a véleményedtől.
- Te miért nem féltél a fiadtól? Egyből előadtad, hogy megismerkedtél velem.
- Zsoltika, százszor jobb helyzetben vagyok, mint az anyukád. Őt most hagytad egyedül. Legyen köztük bármi, az még nem lehet komoly, hiszen harmadik hete, hogy megismerkedtek. Képzeld el, mennyire magára maradna, ha pálcát törnél felette!
- Soha. Tudod jól, két ember van ezen a földön, akikért tűzbe mennék. Az egyik ő, a másikat találjad ki!
- Kitaláltam, de nem árulom el. Azt a boldogságot te nem érezheted, amit én érzek, amikor ilyen szépet mondasz nekem. Magukra hagytad a fiatalokat?

- Szerettem volna, de Pali észbe kapott, és együtt távoztunk a házból. Persze lehet, megkerülte a tömböt, aztán visszament.
- Nem olyan a fiam.
- Annácska, azt nem tudom, ő milyen, de én képes lennék érted két háztömböt is körbefurikázni.
- Ezt nevezik szerelemnek.
- Igen. Amit pedig te mondtál, azt mulyaságnak definiálják.
- Készítettem franciasalátát.
- Este franciáztunk. Ezután salátával fogjuk?
- Melyikről mondanál le szívesebben?
- Teérted? Akár az életemről is.
- Valóban erősödtek az idegeim. Ennyi széptől pár hete potyogtak a könnyeim.
- Hölgyem, előállt a gyaloghintó. Legalábbis úgy emlékszem, az ilyenre mondják, amikor a karomba veszek, és kiviszlek a konyhába. Lassan megyek, hogy közben elmeséljed, hogyan teltek az elmúlt óráid!
- Százszor elolvastam már a gratuláló e-maileket. Valamit én sem értek. Fél München gratulált a házasságunkhoz. A volt munkahelyemről, az egyetemről is kaptam gratulációt. Ebben biztos, hogy Paul keze van benne, csak tovább nem vagyok képes gombolyítani a szálát.
- Nem lehetséges, hogy leadta a drótot az apukájának, ő pedig minden betegének a fülébe sűgja, hogy férjhez ment a felesége?
- A volt felesége, Zsoltika.
- Megérkeztünk, tálalhatsz! Közben szeretném hallani, mi van a hõn szeretett menyeddel?
- Nem tudok róla semmit. Paul sem említi. Soha nem volt a szívem csücske, de a közelmúltban történtek mély nyomot hagytak bennem. Érdekes, Paul mondogatja, hogy hazatelepül az apja szárnyai alá, de Marcsit nem említi, hogy vinné magával.

*

2013. december 1. vasárnap. Bejelentette, és elment itthonról dolgozni. Amióta ismerjük egymást ezalatt a közel fél év alatt, sok mindent nem tudhattam meg róla, de azt igen, hogy szombaton és vasárnap nem dolgozik, ma pedig vasárnap van. Ráadásul ébredésünk után jelentette be. Úgy látszik, mégis rosszak az idegeim. Lehet, hogy a károgóknak volt igazuk? Összeházasodtunk és megváltozik? De hát nem foglalkozott nőekkel, ezt Ica is mondta, akit kifejezetten bántott, hogy a fia bizonyos értelemben nem életrevaló. Ha így haladok, kiszáradnak a könnycsatornáim. Megszólalt a mobilom. Boldogan ugrottam érte, de nyomban lelombozódtam, mert Ica nevét írta ki.

- Tessék!
- Szia Annám. Úgy hallom, rosszkor zavarlak, bár te nem szoktál ilyen komoly lenni.
- Ne haragudj, Icukám, most ez van.
- Úristen, te sírsz? Hol van ilyenkor Zsolti?
- Elment. Állítólag dolgozni.

- Anna, édes, kezdelek érteni, de hidd el, a fiam úgy beléd van esve, hogy legszívesebben a lapát tenyerén hordozna magával.
- Igen, de hétvégén nem szokott dolgozni, és ezt is reggeli közben jelentette be.
- Anna, furcsán alakult a mi barátságunk veled, de hiszem, hogy tartós lesz. Bár...
- Ez kell még nekem, hogy elharapjad a mondanivalódat.
- Tartok a véleményedtől.
- Ne haragudj, visszahívlak, vagy várjál, mert cseng a vonalas telefon.
- Várni szeretnék, ha megengeded.
- Tessék, Kuntzné.
- Annácska, miért sírsz?
- Nem tudod? Nem is sejtet?
- Már tudom. Azon gondolkodom, hogy tudnék neked bizonyítani, azon túl, hogy esküszöm, nem járok görbe úton. Totál megfeledkeztem róla. Másfél hete Gabesz barátom felhívott. Erre a napra egyeztettük, hogy eljövök hozzá, és megnézem a házimoziját.
- Zsolti, nem szoktál hétvégén dolgozni.
- Gabesz edzőtáborban volt, tegnap este jött haza. Arra kért, próbáljam megcsinálni neki, mert hétközben sem lesz itthon, viszont a következő hétvégére, azaz Mikulásra, meglepivel készül a kis unokahúgainak. Átadhatom neki a telefont, de tudom az sem bizonyíték. Édes, az életemre esküszöm, a közelemben sincs nő. Kiment a fejemből. Ma reggelizés közben néztem a konyhai naptárra, és elsejéről beugrott. Kérlek szépen, higgyél nekem vagy gyere ide! Én bolond, elhozhattalak volna magammal.
- Boldogan mentem volna. Az anyukád várakozik rám a másik telefonban. Azt mondta, legszívesebben mindig a tenyereden hordoznál. Ne haragudj, már hiszek neked, de elkezdtem képzelődni. Rosszul adtad elő magadat.
- Annácska, átadom a telefont Gabesz barátomnak. Ő is cselgáncsos.
- Ne add át, hiszek neked. Különben is, te már nem cselgáncsozol.
- Valóban, érted lemondtam a szenvedélyemről, de nem bánom.
- Mikor jössz haza?
- Azt akartam bejelenteni, hogy elhúzódik a munka, mert el kell mennem valamelyik bevásárlóközpontba alkatrészt venni. Tudod mit, hazamegyek érted, és jössz velem kajtatni, valamint ide is. Megismerheted ezt a hústornyot személyesen. Mehetek érted?
- Jó, de akkor elköszönök Icától, mert készülnöm kell.
- Édes, melegen öltözzél fel, de nem muszáj domborítanod a nagyságos asszonyt.
- Unod, Zsoltika?
- Nagyon nem unom, de gazdálkodni kell az idővel, mert rámegy a nap.
- Jól van, gyere értem, én meg megyek pancsizni.
- Ettől félttem. Indulok.
- Icukám, itt vagy?

- Jó volt hallanom legalább a te hangodat, ahogy társalogtok Zsoltival. Ezek szerint a mesedél előtt halasztódik, kénytelen vagyok bejelentéssel élni: pénteken este 17 óra magasságában várlak benneteket egy fincsi vacsorával. Eljöttök?
- Biztos vagyok benne, a nevében is elfogadhatom a meghívásodat. Addig meg majd idegeskedek, mit haraptál el.
- Annám, a te idegeskedésed ebben a témában eltörpül az enyém mellett.
- Mennem kell, mert Zsolti mindjárt hazaér, de nem fogsz idegesíteni, mert ha végeztünk, odamegyünk hozzád.
- Fél óra múlva elmegyek itthonról. Csak késő este jövök haza.
- Akkor majd még kitalálom, de az biztos, hogy nem hagylak békén. Szia.

*

Vajon mit érezhet egy fiatal férj, aki kiváló kondícióban van, hozzászokott a reggeli és esti szeretkezésekhez, ám mivel nagyon elaludtunk, kimaradt a ma reggel. Ezek után hazasiet arájához a fiatalember, és meglátja pucéran a fürdőszobában. Éppen törölköztem. Kivette kezemből. Így azután nem csoda, hogy pillanatok alatt én is ugyanazt éreztem, mint ő. Ehhez képest kapkodás, öltözködés. Körömöm beleakadt a harisnyámba. Zsolti keres egy másikat, míg én sminkelek félmeztelenül. Végül is elkészültem, nem becsületre, de legalább gyalázatra. A végén még szégyellni is kellett magamat a féltékenységet. Megvettük, amit kellett, felmentünk az aglegény lakásába, ahol darabokban volt a szerkezet. Mutatva, hogy Zsolti tényleg nem füllentett, ám nekem kellemetlen volt, hogy a barátja tudatában volt a féltékenységi jelenetnek. Ha Ica tart tőlem, az csupán Paul miatt lehet. Kis buta barátnőm. Bármit mond, egyetértek vele, hiszen ő volt az első a környezetünkben, aki természetesnek vette a kapcsolatunkat. Nem telefonálok a fiamnak, de gyanús a csend. Szerintem készülnek a viharra. Na, majd bizonyítok, hogy nem vagyok kegyetlen. Icát nagyon megszerettem. Az egyszerű angyalföldi asszony, aki estin szerzett érettségit, azóta irodában dolgozik. Az az igazság, emberemlékezet óta nem tartózkodtam egyszerű emberek között. Pedig százszor jobb érzés olyannal beszélni, aki önmagát adja. Sallangmentes. Nem a pénz vezérli a viszonyulásait. Sajnos nálunk minden a pénzről szól. Mivel volt mit a tejbe aprítani, úgy éltünk, mint a kasztrendszerben. Mindent és mindenkit aszerint ítéltünk, hogy milye van. Akkor változtam, amikor 2008-ban először hazajöttem, és Paul megfűzött, vegyek itt házat, ha már nyugdíjba mentem. Elfogadtam a javaslatát. Tudtam, építhetek a szaktudására, hiszen építésmérnök. Egy év múlva lett meg a ház, de még fél évembe került az áttelepülés, mert úgy beszéltük meg, akkor jövök, ha úgy léphetek be az otthonomba, mintha új lenne. Párszor jöttem terepszemlét tartani, de nehezen barátkoztam meg, hogy ismét a hazámban kell megpróbálnom gyökeret eresztetni. Maradéktalanul a mai napig nem sikerült, bár már vannak gyökereim. Az biztos, hatökrös szekérrel sem tudnának visszavontatni Münchenbe. Van pár ismerősöm innen-onnan, de barátom csak egy, és most aggódom. Ha az a baja, hogy összejöttek Paullal, akkor kinevetem őt. Csak ne legyen drámaibb a helyzet. Étteremben uzsonnáztunk, aztán kísértünk a ligetbe. Este értünk haza.

*

- Zsoltika, feje tetejére állt a világ! Üljl ide a gépemhez, és nézzed meg, milyen leveleim érkeztek ma!
- Annácska, biztos vagy benne, hogy szórakoztató számomra olvasni a német szövegeket?
- Magyarok ezek a javából.

Három levelet kaptam, három feladótól. Mindhárom megegyezett abban, hogy én kurva vagyok. Ketten használták a büdös jelzőt is, viszont a harmadik megtoldotta a szeméttel. Volt, aki az anyámba küldött, és volt olyan, aki néven nevezte a testrészét. Egy dolog volt csupán biztos, hogy Zsoltival kapcsolatos mindhárom, mert szégyellhetném a pofámat kivénhedt csatáló létemre, hogy ráakaszkodtam egy fiatal srácra. Ne higgyem, hogy a bájaimmel varázsoltam el. A pénzem fontos a számára, amit külföldön a testemmel szereztem. Zsolti nevetett. Rám ragadt a jókedve.

- Annácska, milyennek képzelnek téged, aki a testeddel kerested a pénzedet, ugyanakkor vén vagy hozzám?

- Feltételezem, nyugdíjasotthonból voltak a kuncsaftjaim.

- Próbálok méltó maradni hozzád, és nem elragadtatni magamat.

- Zsoltika, hazajöttem. Ebben az országban más a beszédtonus. Tudod, a németek hűvösebb emberek, mint a magyarok.

- Mi lenne, ha unalmas időmben elmennék a fiadék lakására, és laposra verném a menyedet?

- Nem örülnék neki, mert biztos, hogy ágyban landolnátok.

- Inkább azt a hízelgő kecskét választanám, amelyiket délután meg akartál simogatni az állatkertben.

- Biztos vagy benne, hogy ebben Marcsi keze van?

- Az életünket tenném rá. Engem rengetegen ismernek, de téged úgyszólván senki, viszont te kapod a leveleket.

- Mit lehet ez ellen tenni?

- Mondom, ha izgat a dolog, és bánt, hogy erkölcsi hullának tartanak, szívesen ringbe szállok a becsületedért.

- Köszí, elég volt egyszer bizonyítanod. Nincsen kedvem beszélőkre járni.

- Gyere, bújj ide mellém! A hálóingedben úgy nézel ki, mintha menyasszony lennél. Ennyi csipke Brüsszelben nincsen.

- Ne haragudj, hogy reggel hisztis lettem! Olyan erővel tört rám a féltékenység, hogy legszívesebben Icát is elküldtem volna.

- Nincs Ica, Annácska van, és kérdezem, mit kapok tőle?

*

Az okosok - ő meg én - buksinkban eldöntöttük, minden jel arra utal, hogy anyukám összemegedett Palival. Ám biztos voltam benne, Anna nem nyugszik, míg nem derül ki a valóság. Hétfőn nem beszéltünk róluk de kedden este, amikor hazaértem, elém tárta nyomozásának eredményét.

- Zsoltika, nagy gubanc van, de mielőtt elmondom a tényeket, közlöm veled, az elhatározásomban nem tudsz meggátolni.

- Mondtam már, hogy aranyos vagy?

- Szoktad mondani, de nem elégszer. Tegnap fülön fogtam Pault, és beszéltem Icával is. Rossz irányba tapogatóztunk.

- Édes, ami engem illet, a saját tapogatásommal meg vagyok elégedve. Te főnyeremény vagy a számomra, csak szeretném, ha kevesebbet foglalkoznál másokkal.

- Ez van megírva a nagykönyvben.
- Mit mondanak a hangok, mert biztos, hogy ez következik.
- Nem hangok, hanem csupán egy hang, de az nem szólal meg bennem. Paultól elválík a felesége. Marcsi beadta a válókeresetet.
- Eddig világos, folytassad!
- Christian megfűzte a fiát, hogy települjön haza. Nála fog lakni, vállalkozó lesz. Paul befejezi ezt az évet. Januárban németben fog kezdeni, mint építési vállalkozó. Ezt sejtettük, vagy én legalábbis pedzettem neked, hogy fűzi az apja. A gond ott van, hogy Icával is beszéltem tegnap és sírva mondta, felkötötték az útilaput neki a cégénél. Januártól munkanélküli lesz. Ami azt jelenti az ő olvasatában, hogy hosszú távon nem tudja fenntartani a lakást. Erre mondtam, az elhatározásomból nem engedek. Anyukádat támogatni fogom. 52 éves korában képtelenség elhelyezkednie.
- Annácska, vállalok hétvégére munkát, amiből tudja fizetni a lakást.
- Ez a minimum, amit vártam tőled. Kár, hogy figyelmen kívül hagyod döntésedben a kettőnk életét. Nem fogom a pénzemet a sírba vinni, és nem engedem, hogy hétvégén távol legyél tőlem.
- Aranyos vagy, de nekem a feladatom, hogy anyukámat támogassam. Igazad van, ha nem engedek a hétvégi munkát, majd visszafogom magamat. Például az autót nem használom munkára. Busszal is közlekedhetek.
- Mindezt azért tennéd, nehogy valaki megvádoljon, érdekből vettél feleségül. Zsoltika, nem érdekel az álhumánusod.
- Próbáljál arra koncentrálni, hogy a fiad Németországban kíván élni. Ez annyit jelent, hogy elveszíted őt.
- Csak a menyemet veszítem el, ami nem jelent lelki problémát nekem. Németországban fenntartom a lakásomat, tehát bármikor találkozhatok vele. Biztos vagyok benne, ha fellángol bennem az anyai ösztön, vállalod, hogy pár napra átruccanjunk.
- Ezen némileg többet kell rágódnom, te boszorkány, mint anyukám támogatásán.
- Úgy látom, szívesen visszacsinálnál mindent. Örölnél, ha július eleje lenne.
- Bizony. Elképzelem, hogy a dekoratív csaj ismét fogad engem a meghibásodott készülékével. Mi értelmé lenne előről kezdeni mindent. Ne nézzél így rám, mert itt belül pontosan tudod, hogy megint téged választanálak.
- Ne engedjed el a mellemet!
- Bocsánat, csak a szívedre akartam mutatni! Eddig a pillanatig egyetlen sejtemben sem bánom, hogy az enyém lettél.
- Elég, ha én bánom, hogy elengedted. Köszönöm, mindent megbeszéltünk.

*

Nehezen, de eljött a péntek. Úgy intéztem, hogy arra a napra ne vállaljak munkát. Anna pedig boldog volt, mint mindig, ha többet vagyok itthon vele. Délután nem kiöltözve, de Annácskához illően mentünk át Angyalföldre. Anyukám fogadott, de a szobában Pali várt ránk. Szemlátomást nem tűnt vendégnek.

- Annám, nagyon félek, mert kezdedben a sorsom.
- Zsoltival megbeszéltük, támogatni fogunk januártól.

- Köszönöm a kedvességeket, de két malomban örülünk.

Ekkor emelkedett szólásra Pali, aki szemlátomást nem érezte jól magát a bőrében.

- Anya, nem a munkahely megszűnéséről van szó. Icukával nem az esküvőtökön ismerkedtünk meg, hanem négy nappal előbb. Mondtam neked, ebben a házban adódott egy munkám, lakásfelújítás.

- Rosszul értettelek, azt hittem, Ica akarja a lakást renováltatni.

- Kerestem a házban a lakást, ahova mennem kellett. Az egyik ajtón megláttam: Kuntz Zsoltné. Kicsi az esély rá, hogy nem Zsolti anyukájáról van szó, ezért becsengettem. Innen az ismeretség a házasságkötések előtt négy nappal. Beszélgettünk fél órásckát, és beleestem Icukába. Megismétlődött a ti történetetek. Rövidre fogom: Marcsival áll a bál, amióta aljas volt veletek. Megvertem, azóta sem bánom. Az apósom pedig szemét volt. Azt hitte, ha Zsoltinak sikerült veled, neki még egyszerűbben fog menni a dolog. Naponta találkozunk Icukával. Szeretném, ha február táján kiköltözne hozzám végleg.

Rövid csend következett. Láttam, Annában emésztődnek a hallottak.

- Kihasználom a csendet. Zsoltikám, nagyon megvted az anyádat?

- Anyukám, te voltál az első, aki elfogadtad Annával a kapcsolatunkat. Ezen felül örülök, hogy boldognak látlak. Ugyanakkor itt az alkalom, hogy Palit figyelmeztessem, ahogy ő tette velem. Vigyázz az anyukámra, mert ha egy hajszála is meggörbül miattad, kimegyek Németországba, és a Balti-tengerig kergetlek. Van pár dolog, amit tisztáznunk kell. Számolsz azzal, hogy anyukám nem tudja a nyelvet?

- Biztos vagyok benne, fél év alatt megtanulja annyira, hogy ne tudják eladni. Apám nem látja problémásnak a dolgot. Még az is lehet, hogy mellette fog valamit dolgozni a kórházban.

- Ez lett volna a másik, hogy nem lesz munkája.

- Zsoltika, képzeljed el az anyádat, hogy kedden beszéltem telefonon Pali apukájával! Úgy éreztem magamat, mintha egy delegáció tagja lennék. Pali hallgatta a társalgásunkat, oda-vissza fordított.

- Apa kíváncsi volt Icukára. A beszélgetésük végén mondta, lehet, hogy ott fog dolgozni a kórházban, mert talpraesettnek tűnik. Persze az is igaz, amióta anyával így vagytok, apának sokat beszélek rólad, hogy mennyire szereted anyát.

- Remélem, nincs szándékodban összeboronálni őket.

- Nézz anyára! Olvassad ki a tekintetéből a véleményét! Tudod, rendes szüleim vannak, csak olyanok, mint a tűz és a víz. Egyben volt közös a véleményük, hogy egyikük sem agresszív.

- Bizony Paul, máskülönben agyonvertük volna egymást, de mi kulturáltan utálkoztunk.

- A február lehet, még nem biztos, de mindenképpen szeretném, ha kijönne hozzám, és együtt élnénk.

- Annácska?

- Zsoltika, hiába nézel rám kérdőn. Állást foglaltam, amikor még nem voltam képbén. Ha Ica itthon marad, támogatni fogjuk anyagilag, ha követi Pault, akkor pedig reménykedem abban, hogy ő is olyan boldog lesz, mint mi vagyunk.

- Anya, azt nem szeretném, ha veled meglazulna a kapcsolatunk.

- Kisfiam, mindig is tudtad, Marcsit elfogadtam, de soha nem szerettem meg. Icát pedig szívbeli barátnőmnnek tekintem. Ráadásul kettős a kötődés, mivel Zsolti imádja az anyukáját.

Arra viszont ne számítsál, hogy az apáddal találkozgatni fogok. Ha kimegyünk, akkor ti jöttök hozzánk, az én kinti lakásomba. Örülök, hogy apád támogat, de a mi hajónk örökre elúszott. Remélem, ezzel tisztában vagy.

- Ő sem akarja, bár örült, hogy összeházasodtatok. Szétkürtölte a városban. Azért, mert nem értettétek meg egymást, apa nem elvetemült.

- Biztos vagyok benne, nélkülem is boldogok lennétek, de én örülök neki. Százszor jobban, mint a volt, vagy még papíron létező menyemnek.

- Köszönöm, szebb születésnap ajándékot nem kaphattam volna az anyámtól.

- Jézusom! A körülmények elvették az eszemet! Nem gondoltam arra, hogy ma vagy 40 éves. Féltettem a barátnőmet, mert titokzatos volt. Ne haragudj, fiam!

Anyukám számtalan pusztit adott Annának, Palival pedig meleg kézfogással konstatáltuk a történeteket. Következett Anna és Pali örömködése egymás iránt, de mi sem voltunk anyukával jobbak a Deákné vásznánál.

Következhett a vacsora. Úgy nyitották ki az asztalt, hogy két-két személynek kellett egy oldalon ülni. Legeltek étkezés közben a tekintetek. Hiszem mindannyian csendben barátkoztunk az új szituációval. Önvizsgálatot végeztem. Arra az eredményre jutottam, ha nem lesz életreszóló a kapcsolatuk, az én anyukámnak akkor is ajándék. Túlzás nélkül, soha nem láttam még boldognak eddig.

*

Éjjel azt álmodtam, hogy anyukámat táncoltatom a lakodalmában. Elég hülye álom volt. Reggel éreztem is az okát. Hőemelkedéssel ébredtem. Annácska bepánikolt. Gyógyszer a házban egy darab sem, elvégre fiatalok vagyunk, nem a pirulák tartanak életben minket. Ez egyébként érdekes, 73 éves korára semmiféle gyógyszert nem szed, nem kell festetni a haját. Vajon ez a gének munkája, vagy a gazdagság teszi? Anyukám virult a boldogságtól, amikor Pali születésnapján engedélyt adtunk rá, hogy járjanak. Néztam Annát és anyukámat, esküszöm, nem látszik köztük a 21 év korkülönbség. Reggel lázasan indultam dolgozni. Biztos voltam benne, mire hazaérek, garmadával lesznek a gyógyszerek a nappali asztalán, jöllehet három éve él Magyarországon, de nem tudja, hol van a körzeti rendelőkük. Nem csalódtam. Ráadásul mindet egy helyen vette meg. Az lényegtelen, hogy voltak olyan gyógyszerek, amiket csak receptre lehetne kapni. Azt persze nem mertem megkérdezni, mennyit fizetett az arzenálért, mert nem voltam olyan egészségi állapotban, hogy elviseljem az összeget. Mennyivel könnyebb azoknak az élete, akiknek van mit a tejbe aprítani. Persze ők nem aprítanak. Már én sem. Mérte a lázamat, puszigatott, percenként ugrott fel mellőlem, mert valami eszébe jutott. Nehogy túl főzze a teát, meg kellett nézni, van-e itthon citrom. Közben rájött arra, hogy mézzel fogja ízesíteni, de hol a méz?

- Szerencsére ez most is csak hőemelkedés, ezért elő merem adni a problémámat.

- Mondjad, édes! Szerintem csoda történt. Gyereket vársz tőlem.

- Ebből a szempontból örülök a koromnak, mert ha fiatal lennék, neked gyerek kéne, és annak nem örülnék. Egy gyereket akartam, de abból az élvezetből annyi elég volt számomra. Délelőtt néztem a Német RTL-t. Bedöglött a tévé.

- Annácska, nem tudom, mit forgatsz a fejecskédben, de közlöm, én még nem untam rád.

- Biztatóbb reagálást vártam tőled, na mindegy.

- Kis butám. Erőt gyűjtök, és megnézem.

- A jövődöbéli apósom 29-én fog kiutazni Münchenbe.

- Beszéltél Palival, a fiunkkal?

- Igen, aki más szempontból nézve az apukád, ha feleségül veszi az anyósomat, vagyis az anyukádat.

- Annácska, cseppet sem zavar téged, hogy az unokádhoz mentél feleségül?

- A menyem áldását adta a házasságunkra. Különben is, ez csupán azért lehetséges, mert te vagy a saját nagypapád.

- Ja, tényleg. Anyuka tulajdonképpen nekem is a menyem lesz, ha feleségül veszi a fiam. Gyorsan melegegtek össze a fiatalok, te nem így gondolod? Anyukájára ütött a gyerek. Nem cicizett sokáig.

- Az világos, hogy burkoltan hozod a tudomásomra, milyen erkölcsűnek tartasz, de a cicizést nem értem. Remélem, sokáig fog cicizni.

- Elvégre az én fiam. Pali tisztában lehet vele, hogy a menyé mennyire szereti, ha simizem az említett testrészét?

- Nem tartozik az apósomra, de ezek után az anyósomat sem avatom be a nemi életünkbe.

- Egyébként Magyarországon a töprengést definiálják ezzel a kifejezéssel. Tetszik, nem tetszik, az első találkozás alkalmával összeborultunk, ami kölcsönös vonzalommal járt. Nem tartalak erkölcstelennek. Még akkor sem, ha megint elromlott a televízió. Szerinted van köztük olyan kapcsolat?

- Zsoltika, melyiküket nézed hülyének?

- Biztos voltam benne, nekem olyan anyukám van, aki igaz, rendelkezik olyan szervvel, mint te, de kizárólag pisilésre használja.

- Paullal is ez volt a gond. Nem akarta elhinni, hogy nem csak anya, de nő is vagyok. Szóval?

- Hiába nézel így rám, akkor sem értem a kérdésedet.

- Rendben. Zsoltika lefekszik, én pedig hozom a meleg teát, meg a rekvizitumokat, és jól kiizzasztalak.

- Annácska, úgy tűnik, ruhád alatt ott vannak az izzasztó rekvizitumok. Megcsinálom a tévét, aztán jó lenne, ha természetes úton emelnénk a testhőmérsékletemet.

- Annyira nem fontos a javítás.

- Elájulok. A te szádból idegen szófüzért észleltek radarjaim. Ha ölelgetsz, felforr a tea a konyhában. Figyelmeztetek, zsebemben van a mobilom. Ha véletlenül megnyomsz egy gombot, lehet, meghallja a gyerekünk, hogy meg akarod erőszakolni az apját.

Soha nem fogom megérteni. Ha előfordul, hogy napközben bújunk össze, valamelyikünk totál elveszti a fejét. Most ő volt soron. Amikor Anna dobálni kezdi a ruháit, akkor nincs magánál, mert a ruhákat össze kell hajtogatni, úgy letenni valahova, ahol nem képez akadályt. Elég volt tennem egy félre nem érthető célzást, és arról is megfélemedezett, hogy állítólag beteg vagyok. Az persze igaz, reggel elmaradt, mert lázasan ébredtem.

- Anyukáááám!

- Mondjad, Zsoltikám!

- Nem te vagy az anyukám.

Bohóckodtam, de csodálatos volt. Nagyon kifáradtam. Következő programként még mindig nem a televízió következett, hanem kalóriapótlás.

- Figyelmeztetlek, ha továbbra is zöldségeken fogsz élni, elfonnyadsz.
- Az igaz, több zöldséget eszem, mint te, de amióta együtt vagyunk, húsfélét is fogyasztok. Egyébként amikor Icához fohászkodtál, megijedtem, úgy kiabáltál.
- Ne csodálkozzál, Annácska! Öt nap múlva kéthónapos házasok leszünk. Itt az ideje, hogy szoktassalak a családi tónushoz.
- Zsoltika, ugye nem fogunk elmenni ilyen irányba?
- Tudod, én még nevelhető vagyok, de az anyukám aligha.
- Köztük ez nem lesz probléma, mert Paul hiába tagadja, benne van a vérében az ősmagyar virtus.
- Mondja ezt egy sváb nő, aki nyolc éves korában hagyta el az országot, ráadásul olyan előkelően viselkedik, mintha főúri családból származna.
- Alkalmasint lefordítom neked a családfámat, mert pár éve elkészíttettem, csak németül van. Nem szeretném az angyalföldi fiút riogatni.
- Egészségünkre a vacsorát! Megyek, megnézem a hálótársadat, te pedig főzzél másik teát, mert ettől aligha fogok megizzadni.
- Te vagy a hálótársam, de az igaz, addig gyakorlatilag a tévé volt.
- Jó, hogy mondod. Átvizslatom a belsejét, nehogy kiderüljön, van benne egy kamera, ami továbbítja Palinak az esti és reggeli műsorainkat.
- Legfeljebb megtanulja, hogy bánjon az anyukáddal.
- Szégyelld magadat! Nem bánnád, hogy levetkőzve lásson a fiad.
- Talán a te fiad!
- Lényegtelen, hogy kinek a fia. Ami biztos, a tiéd csak az enyém.

*

Sürgősen más munka után kell néznem. Nem érzem jól magamat a bőrömben. Itthon szeretnék dolgozni, hogy a napnak minden percében tudjam, mit csinál. Pali-Pali, de buta fia vagy te az anyádnak. Feltételezted rólam, hogy csupán a pénze kell. Ismeretségünk közel féléves múlttra tekint, de a pénzből láttam a legkevesebbet. Annál fontosabb számomra ő maga, ezért esz a frász. December 27. péntek. Az ünnepekben érkeztek munkáim. Ám antiszociális viselkedésű vagyok, és eszem ágában nem volt autóba ülni, hogy megjavítsak egy nyomorult készüléket Fóton, illetve Rákócscsabán. Ma megcsináltam mindkettőt. Fótról akartam hazatelefonálni, de nem a mobilját hívtam, hanem a vonalast. Nem vette fel. Beindult a fantáziám. Akkor tértem észhez, amikor megcsapott az áram. 15 óráig a fene evett, olyan ideges voltam, de azért se hívtam a mobilját. Megegyeztünk reggel, délután hazamegyek, és együtt fogunk vásárolni. Ehhez képest isten tudja, merre kószál, főleg, hogy kivel. Az ablakból láthatta érkezésem, mert mire kikászálódtam a kocsiból, kiért a kapuhoz. Abban a minutumban megszűnt bennem a feszültség, de azért igyekeztem mutatni, hogy haragszom rá.

- Eszel, mielőtt elmegyünk? Maradt tegnapiról töltött csirke. Szegénykém, látom rajtad, milyen fáradt vagy. Gondolom, azért nem hívtál, mert sok volt a munkád.
- Nem vagyok éhes. Beszélni szeretnék veled. Menjünk be a nappaliba! Áruld el, hol jártál, amikor az ég zengett?

Mire a kérdésemet befejeztem, tudtam, nyugodt a lelkiismerete, mert odajött hozzám, elkezdett ölelgetni meg puszilgatni.

- Mesélek, de ha nem haragszol, muszáj az öledbe ülnöm addig.
- Mosolygott, nekem meg ismét eszembe jutott, hogy csupán a pénze kell.
- Feltételezem, elmentél délelőtt valamelyik nyugdíjas klubba.
- Soha életemben nem jártam olyan helyen, de játszunk el a gondolattal! Nem lennél féltékeny?
- Az lennék, mert ismerem a kecske és a só kapcsolatát.
- Ráadásul el tudod képzelni, hogy felcseréllek egy vén kecskére.
- Mesélj, mert megfojtalak!
- Olvassad el ezt a papírt! Be volt dobva reggel a postaládába.
- Micsoda?! Valaki pénzt gyűjt egy temetésre, és megadja az elhunyt otthonának a címét is?
- Bizony. Karácsony előtt meghalt egy környéken lakó 69 éves idős néninek a 80 éves férje, és nincs pénze az eltemettetésre, ezért gyűjtenek. Gondoltam egy merészet, megnézem magamnak én, a 73 éves, ezt a vén matrónt. Ha akkora nyomorúságban él, hozzájárulok a temetés költségéhez, de úgy, hogy neki adom a pénzt, nem annak, aki gyűjti. Ismersz, tudod jól, még a lakóhelyünk környékét sem ismerem. De van szám és kérdezősködtem. Eljutottam egy valamivel nagyobb alapterületű házhoz, mint ez, de régebbi kiadás, ugyanakkor tetőtér beépítéses. Megvolt a mai egészségügyi sétám.
- Nem voltál kíváncsi az idős nénire?
- Isten bocsássa meg nekem!
- Engem majdnem agyonvágott az áram, mert hívtalak, nem vetted fel, és olyan ideges lettem, hogy véletlenül hozzányúltam szabad kézzel a 220-hoz.
- Úristen, Zsoltikám!
- Áramütésnél a szív mondja fel a szolgálatot először.
- Mutassad a pulzusodat!
- Nincsen gubanc, mert folyamatosan féltettelek.
- Ha te féltékeny vagy, mit szólnak én? Emlékezzél rá, Paul azzal vádolt, hogy érdekből vagy velem. Azt mondtam, annál jobban megbecsülöm, amim van.
- Akkor elhittem, de azóta tudom, hogy füllentesz.
- Zsoltika, a pénzről beszéltem, nem másomról. Azt is megbecsülöm, legfeljebb nem kímélem.
- Csodálkozol, hogy féltékeny vagyok? Összeírtad, miket kell vásárolnunk?
- Ismersz. Amit szemünk-szánk megkíván. Ez most annyiban fog változni, hogy kizárólag neked vásárolunk, mert fogyókúráznom kell.
- Mi van, édesem, elfáradtál a sétától?
- Képzeld el, amióta megismerkedtünk, két kilót híztam.
- Fantasztikus vagy, Annácska, és előrelátó. Gondolom, az ominózus reggelen megmérte a súlyodat, mert a hang megsúgta, hogy érkezik egy nyalka szerelő, most meg látod a mérlegen a differenciát.
- Minden héten megmérem magamat. 68 kiló voltam nyáron, most meg már 70.

- Nem akarok malackodni, naponta alul-felül gyűjtöd a fehérjét. Nincs más megoldás, erről le kell mondanod.

- Az szóba sem jöhet, hogy kövéren is kellek neked?

- A kapuban töltött csirkét emlegettél. Magadról beszéltél?

- Nem vagyok töltve, hogy a csirkét ne is említsem.

Kétértelmű társalgásunknak az lett az eredménye, hogy töltött csirke helyett először belőle akartam falatozni, ezáltal a vásárlás halasztódott. A ruhájából való kicsomagolás mindig fentről kezdődik, mert fordított esetben gyűrődhetnek, szennyeződhetnek, és egyáltalán: a szeretkezésnek meg kell adni a módját. Nem ám úgy, ahogy a fiatalok: fel a szoknya, le a bugyi, aztán jöhet az alágyújtós. Nem tudom, ezzel a szemléletével az előkelőségét igazolja avagy a korát. Ugyanakkor érdekes, a módját meg kell adni, viszont lényegtelen, hogy a napnak melyik szakában történik. Annácska áll szabad felső testtel, Zsoltika pedig szájával rácuppan az egyik bimbóra, amikor megszólal a kapucsengő.

- Édeske, ne törődjünk vele!

- Rendben, de kivételesen nem lesz kölcsönös.

- Törjön le a keze annak a szemétnek, aki immár másodszor ugat az életünkbe!

Elengedtem őt. Mivel még teljes öltözkében voltam, kimentem a kapuhoz. Anna pedig magára csukta a hálószoba ajtaját, hogy szalonképeessé tegye magát.

*

- Szia, Zsolti! Azt hittem, nem vagytok itthon.

- Palikám, éppen időben jöttél, mert percekben belül nem lett volna, aki beengedjen.

- Hova készültetek?

- Ünnepek utáni nagy bevásárlásra.

- Öszinte részvétem, pajtás.

Mivel Anna megjelent a teraszajtóban, nem szaporítottam a szót, beinvitáltam a kisfiát a nappaliba.

- Azt hittem, nem fogsz elbúcsúzni anyádtól elutazásod előtt.

- Anya, ilyet nem feltételezhetsz rólam, de igaz, holnap volt szándékomban.

- Mesélj, mi az oka, hogy egy nappal előbbre hoztad a búcsúzást!

- Marcsit másfél órával ezelőtt letartóztatták.

- Nem hangzik rosszul. Elegem van a hőn szeretett menyemből, aki kitömi a postafiókomat gyalázkodó, névtelen levelekkel.

- Erről nem szóltál eddig.

- Nem akartam büszkélkedni vele, hogy a feleséged erkölcstelennek tart. Miért kapcsolták le?

- Kapaszkodjatok meg, mert meghaladja a fantáziátokat! Az a srác, aki betört ide augusztus 14-én, Marcsi szeretője. Őt akarta felhasználni a kis hülye, hogy megkaparinthassa az értékeidet. Az apóssal megbeszélte, fűzzön meg, hogy nála aludjál, addig a gyerek zavartalanul tevékenykedhet itt nálad. Marcsi még a tippeket is megadta, hol találhat a házban pénzt és ékszereket.

- Azóta sem értem, miért gondolták, hogy elfogadom Marci meghívását. Paul, tényleg olyan erkölcstelen az anyád, amilyennek a feleséged tart?
- Anya, légy kedves, ne vegyél egy kalap alá kettőnket! Soha nem gondoltam rólad olyat, akkor sem, amikor Zsolti váratlanul belépett az életedbe. Viszont van itt valami, amit - bár valófélben vagyunk - Marcsiról sem tudok elképzelni. A gyerek azt vallotta, a megbízása úgy szólt, ha véletlenül hazajössz és megzavarod őt, végezzen veled.
- Biztos vagyok benne, utólag találta ki, hogy enyhítse, amit tett. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mintha meg akart volna ölni. Fiam, ennyire nem lehetünk rossz emberismerők. Marcsi is akarta, hogy költözzek át Magyarországra. Soha nem rajongtunk egymásért, de hogy a potenciális gyilkosom lenne, az nem igaz.
- Az a baj, hogy megmagyarázható ez a verzió is. A srác nem közönséges betörő, hanem a feleségem szeretője. Ha téged életben hagy, könnyebben kiderülhet a köztük lévő kapcsolat.
- De velem szórakozni akart, nem megölni.
- Kezdem érteni a névtelen leveleket. Amikor elmondtam, hogy betörő járt nálad, aki meg akart erőszakolni, megváltoztak az arcvonásai. Csak azután kértem számon az apjával kapcsolatos aljasságot.
- Zsoltikám, te érted, amit Paul mond?
- Tökéletesen. Amikor eljöttek Palival, hogy helyre tegyék a lelkivilágodat, kétségtelen, nagyon megalázó volt a menyed számára, amit mondtál.
- Nem hazudtam. Végig engem néztél, nem a feleannyi idős menyem bájaiban gyönyörködteél.
- Anya, Zsolti érti a csíziót. Megismétlem, a srác Marcsi szeretője. Ehhez képest veled akarta megcsalni őt.
- Így kezd derengeni, csak tudjátok, hiányzik az a képességem, hogy aljas módon gondolkodjak. Mindkét dolog tény, Zsolti a tanúm. Haragudtam rátok, hogy beleavatkoztok az életembe, de csupán azért vágtam a képébe, mert jólesett, hogy egy fiatalember a nőt látja bennem. Fiam, most is azt mondom, örülök, ha a 36 éves menyem féltékeny volt a 73 éves anyósára. Soha nem kívántam konkurálni, de tetszik a hiúságomnak.
- Szeretnék Zsolti fejébe látni. Jó lenne tudni, mit gondol az anyámról. Azt tudom, hogy imádjátok egymást. Biztos vagyok benne, a kettőtök kapcsolatában nem dominálnak az anyagiak. Ugyanakkor rendelkezél olyan belső adottsággal, amit Zsolti boszorkányságnak definiál. Tudod, 40 éven keresztül úgy ismertem az anyámat, hogy rendkívül távolságtartó, gyakorlatilag mindenkiel. Mindig is büszke voltam a megjelenésére. Biztos voltam benne, akadtak körülötte olyan férfiak, akik szívesen barátkoztak volna vele. Ám anyának senkit nem kellett visszautasítania, mert nem mertek közeledni hozzá. Soha nem tudtam megmagyarázni magamnak a szüleim házasságát. Nálunk nem voltak veszekedések. Soha semmit nem intéztek indulatból. Amikor elmondtam az apámnak, hogy összeházasodtok, és a korkülönbséget sem hallgattam el, apa örült, hogy anya talált valakit, nem kell egyedül élnie.
- Csak tudnám, a volt munkahelyemen, az egyetemen, hogy szereztek róla tudomást.
- Jaj, istenem! Münchenben gyakorlatilag mindenki ismeri Spitzmüller doktort. Elég, ha egy- valakinek elmondja, teszem azt, a házvezetőnőjének. Benneteket nagy tisztelet vett körül az egész városban. Két különnc, akiket a közös gyerekük sem képes megérteni. Zsolti, biztos vannak már tapasztalataid. Anya nem vitatkozik, ő kijelent. Csak ebben az a különös, hogy nem terrorizál. Akit szeret, annak úgy adja az instrukciókat, hogy az illető saját akarataként könyvelhesse el.

- Zsoltikám, ha most előjössz a garancialevéllel, terrorizálni foglak.
- Pali, úgy gondolod, a nejedet hosszú távon bevarrják?
- Nem hiszem, hogy rá tudják bizonyítani, hogy anyát meg akarta öletni. Szerintem január végére kiengedik. Azt tudtam róla, hogy irigy természetű. Valamikor arra gondolt, az apja vállalkozásából megszedi magát. De az apósnak nincsen vérében az üzlet. Marcsi kivetette rám a hálóját, amikor megtudta, én is vállalkozó vagyok, ráadásul Németországban jómódú szüleim vannak. Akarta, hogy anya itt vegyen házat magának, mert az anyósát apránként fejheti. Ez sem jött össze. Bár csurrant-cseppent a három év alatt, de anya nem szórja a pénzét. Feltételezem, csalódottságában vetette ki hálóját erre a hétpróbás srácra.
- Tudod, az ominózus megbeszélésen kijelentettem, Annát mindenkivel szemben megvédem. Ne adja isten, hogy a feleségeddel összefussak valaha!
- Zsoltikám, te nem fogod bántani őt, mert nem engedem.
- Fantasztikus. Anya rád nézett, és látom az arcodon, abban a pillanatban megszűnt benned a feszültség. Azt szeretném kérni, anyukádra figyeljetelek oda! Nagyon rossz hetek következnek számára, de azon leszek, mihamarabb kijöhessen utánam. Egy biztos, a válóperre hazajövök, ha addig nem, akkor jön velem Németbe. Nekem is rossz lesz nélküle, de leköt a munka, a szervezés, meg egyáltalán, számomra minden új. Mivel vásárolni akartatok menni, elkészö-nők. Szeressétek egymást! Picit irigy vagyok, de eljön a mi időnk is. Apa be van sózva. Vár bennünket, és ragaszkodik hozzá, hogy nála lakjunk.
- Ha mégsem megy zökkenőmentesen az együttélés, szóljál, és Icával átköltözhetnek az én lakásomba. Megismétlem, Icával, nem másik nővel.
- Anya, kérlek, bízzál bennem!

Addig nem engedte a drágám haza a fiát, míg az én társaságomban nem fogyasztotta el a tegnapi töltött csirkét.

*

Miután belakmároztunk, valamint még egyszer átbeszéltük a történeteket, Pali elköszönt. Úgy ítélt, az a helyes, ha Anna egyedül kíséri a kapuig. Anya és fia búcsúzásánál a szükségtelen harmadiknak éreztem volna magamat. Igazam volt. Sírva jött vissza a házba.

- Gyere ide, hadd puszilgassalak meg!
- Zsoltika, sok ez nekem. Beléd kapaszkodom, mint egyedüli szalmaszálba. Mikor Németországban elváltam, és külön költöztem, akkor a környezetemben voltak az ismerősök, a kollégák. Paullal laza volt mindig a kapcsolatunk, de az én gyereke. Hiányozni fog, pedig nem pontta találkoztunk.
- Nem fogod hiányát érezni, gondoskodom róla.
- Az mindenképpen igaz, meg kell becsüljek minden napot, amit együtt vagyunk...
- Csobogjál csak, kis patak! Ha folytatni mered, végzek veled.
- Megmosom az arcomat, sminkelek, aztán indulhatunk!
- Jó, édes. A fürdőszobában vetkőzöl le, vagy én vetkőztesselek?
- Aranyos vagy. Azt hittem, megfélekedtél róla, mit csináltunk, amikor Paul megzavart.
- Pokolba a vásárlással, Annácskának kell ápolni a lelkét. Ne puszilgassál, te maszatos!

Az alvásra kevés idő maradt, így kénytelenek voltunk a felkelést későbbre halasztani. Mivel szombat volt, nem dolgoztam. Bereggeliztünk, persze megadva a módját, mert kapkodni nem

szabad. Közben eldöntötte, melyik bevásárlóközpontot amortizáljuk. Nekem a feladatom, hogy toljam a kocsit, ő rohangászik, és számomra ismeretlen dolgokat szed össze. Hozzászoktam. Lassan ahhoz is, hogy az üzletben nem kérdezősködöm. Anna ugyanis készségesen válaszol. Bemutatja az adott árucikket, származási helyével együtt. Olyankor figyelek, de főleg nézem őt. Csodálkozom, mennyi energia van benne. Érthető, elsősorban olyan dolgokat tesz a kocsiba, amiket Németországban is vásárolt. Nem szórja a pénzt, de nem is sajnálja magunktól. Az akciós termékeknél soha nem áll meg. Szerinte annak mindig megvan az oka, ha leértékelik.

- Zsoltika, Ica szereti a lencsét?

- Azt hiszem, igen, újévkor szoktunk enni. Annácska, megbeszéltük, nem vásárolunk anyukámnak. Ne alázzad meg!

- Szilveszterkor nálunk fog aludni a színház után.

- Gyere közelebb, ne rohangásszál, nem akarok kiabálni! Mesélj, mit fundáltatok ki?

- Elfelejtettem mondani, Icát megbízta, vegyen három jegyet a Denevér előadásra. Természetesen kifizetem az árát. Hétfőn reggel megyünk fodrászhoz meg kozmetikushoz.

- Eldobom az agyamat, esküszöm. Annácska, az én anyukám azt sem tudja, mit csinál a kozmetikus. Szépen kérlek, fogjad vissza magadat!

- Alkalmatlan ez a hely, hogy nem ide illő dolgokat megtárgyaljunk. Veszek lencsét meg borjúhúst, de azt nem itt.

- Ezek szerint máshova is megyünk?

- Zsoltika, ezt a napot vásárlásra szántam.

Kedvem lett volna meg...ölelgetni, de elszaladt. Azt hiszem, szüksége volt, hogy legyen kiről gondoskodnia. Csak hát arra a célra itt vagyok én, de ő anyukával is számol. Alkalmasint kifaggatom szülőanyámat, mi a véleménye a barátnőjéről.

- Szevasz, Zsolt! Na, mi van, de fenn hordod a cserpákodat.

- Bocsánat, elgondolkodtam valamin! Szia Fruzszi!

- Mi a pálya? Kurvára lepadlóztál. Apám, állsz itt a sorok között a félig telt kocsiddal, mint egy rakás szerencsétlenség, aki szerelmi bánatában készül eldobni a kanalat.

- Rosszul látod.

- Frankón mondod, semmi gáz? Azt hittem, taccsra vágott a gáréd, gondolatban fonod a kötelet meg keresed a kampót, ahova felcsipeszeld magadat.

- Nem szoktam gárékkal járni.

- Mindegy, valami nem kóser. Úgy nézel ki, mint néha meccs után, amikor legyalulták a glazúrt a pofádról. Szoktál dumálni a srácokkal?

- Vagy öt éve találkoztam Janival. Tudtad, hogy Jutkát feleségül vette?

- Na, az volt már rég. Tavaly Jutkának csengettek. Felkúszott a fára egy kölcsönkért verdával. Ha akarod, segíthetek. Itt melőzök.

- Az jó.

- Esküszöm, mindjárt lepetézek. Hót sakál a szitu. Fogalmazásgátlót szedsz, öcsém?

Anna ekkor érkezett két zacskó akármivel. Biztos voltam benne, hallotta a csaj szövegét.

- Bocsika, azt hittem, egyedül vagy. Csókolom, ne tessék haragudni, hogy Zsoltot megszólítottam! Együtt jártunk...

- Annácska, Fruzsi az osztálytársam volt a szakközépiskolában. Ilyen értelemben jártunk együtt. Itt dolgozik, és felajánlotta segítségét nekünk.

- Haver, nem kell magyarázkodnod. Húzzok tovább. Úgy látom, a néninek nem vagyok szimpi. Azért, ha egyszer nagyon ráérsz, csörrents rám, itt a névjegykártyám. Csók, neked meg csumi.

A Colos, ahogy mondta, tovább húzott, Anna pedig szótlanul állt a kocsi mellett.

- Mindent összeszedtél, édes?

- Igen, menjünk a pénztárhoz, és húzzunk haza!

- Annácska, a te szádból rosszul hangzik.

- Hónapokkal ezelőtt megfogadtam, igyekszem mindenben a kedvedbe járni.

Szerencsére nem kellett sorba állnunk. Öt perc múlva be volt pakolva a csomagtartóba.

- Hölgyem, érdeklődöm, mi a következő célállomás?

- Mondtam, tele van a tököm a vásárlással.

- Anna! Légy hű magadhoz!

- Zsolti, szépen kérlek, húzzunk haza!

A közel fél óra alatt egyetlen szót sem váltottunk. Magamban igazat adtam neki. Hittem, nem fog összeboronálni a Colossal, viszont kétségtelen, ezt a beszédstílust akkor sem szerettem, amikor még nem ismertem őt. Az utcán álltam meg.

- Miattam beállhatsz az udvarra, elegendem van ebből a napból.

Lezártam a kocsit és megfogtam a kezét, úgy mentünk be az udvarba, majd a házba.

- Annácskám, mi nem szoktunk veszekedni. Remélem, nem a féltékenység beszél belőled.

- Belenéztem a virtuális tükörbe. Nem tagadhatom, néni vagyok, és sajnos az is tény, hozzád ez a számomra közönséges stílus illik.

- Arra céloztál ezzel, hogy angyalföldi proli vagyok?

- Ne haragudj, megzavarodtam, és rosszul fogalmaztam. Kössünk békét! Kizárólag a korodra gondoltam, nem a származásodra.

- Részemről feltétele van a békekötésnek: Annácskától számtalan puszit kapok, majd ki-rámolok az autóból, és megyünk tovább.

- Milyen kapcsolatod volt ezzel a...

- Édes, ő valóban az, amit nem mondtál ki. Osztálytársak voltunk, minden srácra ragadt. Tudod jól, nem érdekelték a lányok, de ha mégis, akkor sem az ilyenfajta.

- Ülünk le, és fogjad a kezemet! Nem tagadhatom, féltékeny lettem, amikor terítékre került a korom, de elsősorban levegő után kapkodtam, hogy hirtelen hova kerültem. Tarthatasz sznobnak, akárminek, de én büszke vagyok rá, hogy elértem egy színvonalat, és ahhoz ragaszkodom.

- Látom, a szókincsed megvan.

- A gyilkos menyem szokta mondani, ha valami nem tetszett... Nem ismétlem meg, mert egy nő szájából különben is furcsán hangzik, hiszen nincs olyan testrészünk.

- Feltételezem, rendre szoktad utasítani.
  - Nem szoktam, mert Paul sem különb. Nevelni akkor sem tudtam, amikor gyerek volt.
  - Az nem lehetséges, hogy Fruzszi tiszteletből nénizett? Nem tudhatta, hogy a feleségem vagy.
  - Fordított szituációban megtudta volna, hogy a férjem vagy.
  - Kiderül, hogy szégyellek?
  - Azt nem gondolnám, legfeljebb nem dicsekszel velem.
  - Ezért vittelek el múltkor a Gabeszhoz, ugye?
  - Ne veszekedjünk, nem méltó hozzánk. Jólesett volna, ha bemutatasz a lánynak, de ez elmaradt.
  - Annácska, még nem voltál ott, amikor lemerevedtem a tudattól, meghallod azt a beszédet, mit fogsz mondani. Kössünk békét! Tessék, itt van a kártya, amit adott, tépjed szét! Nem néztem meg a számát.
- Nincsen tapasztalatom, adott szituációban egy bakfislány hogyan viselkedik, de alighanem hasonlóképpen, mint ő. Az öt centis papírt miszlingekre tépte, és olyan élvezettel csinálta, féltő volt, ezzel letudja az esti programunkat.

*

2014. január 1. Alighogy hazaértünk, megszólalt a vonalas telefon. Esküdni mertem volna, Pali kíván boldog új évet Annának. Mákom volt. Anyukámmal diszkrétan átvonultunk egy másik helyiségbe, míg beszélgetnek, de nem sokáig tartott. Öröm volt látni anyukám arcán, amikor Anna invitálta őt a telefonhoz. Sokáig társalogtak, mi addig Annával elővettük a poharakat meg a pezsgőt, némi harapnivaló kíséretében.

- Képzeljétek, Pali mondja, még ebben a hónapban kimehetek hozzá. Aranyos az apukája. Ő nem bánta volna, ha engem is vitt volna magával.
- Icám, remélem, még az idén hivatalosan is Bundesrepublik Deutschland lakója leszel.
- Anyukám, osztozunk az örömdben, de kérlek, légy diplomatikusabb! Ebben a házban nem jó ajánlólevél Pali apját dicsérni.
- Annám, ne haragudj!
- Nincs miért haragudnom. Szívből kívánom, legyen jó kapcsolatod a volt férjemmel.
- Te milyennek ismered őt?
- Érdekes lenne úgy kezdenem az évet, hogy felmagasztalom Zsolti jelenlétében. Ne haragudj, barátnőm, Paulról szívesen társalgok veled, de Christiánt nem szeretném, hogy téma legyen ebben a házban. Mi van rajtam kirívó, hogy le nem veszed rólam a tekinteted?
- Csodálatos szép ez a kosztüm rajtad. Ilyen anyagot nálunk biztos nem lehet kapni.
- Csupán pénz kérdése, bár ezt Londonban vettem, közel tíz éve.
- Akarod, hogy kiengesztelésül meséljek neked a büszkeségemről? Mit szeretnél hallani?
- Nincs okom a haragra. A volt férjem előttem nem téma. Tőled elvárom, hogy előtte pedig a személyem legyen tabu. Olyankor gondoljál a büszkeségedre (a fiadra), mennyire rosszul esne neki. Icám, szerinted egy feleség miről szeretne tudni a férje múltjából elsősorban?
- Zsoltika, elmondom a barátnőmnek, hogy volt egy nagy szerelmed. Nem jut eszembe a neve, segíthetnél!
- Anyukám, Anna lányokra gondol, nem Fruzsina nénire.

- Képzeld el, Annám! Zsoltika nagycsoportos volt. Az adott napon apja hozta haza az óvodából. Elém állt a délceg ifjú, hogy megkérje tőlem Fruzsina néni kezét.
  - Annácska, ő volt az óvónénim. Nagyon szépen beszélt velünk. Azon a napon pusztit kaptam tőle, ez eldöntötte a kettőnk sorsát.
  - Próbáltam megmagyarázni a fiamnak, feleségül veheti Fruzsina nénit, de pár évet még kénytelen várni vele.
  - Anyukám, légy szíves! Annát nem érdekli a folytatás.
  - Icám, hallgatlak.
  - Rösi a dolog, inkább addig kimegyek a szobából.
  - Zsoltika bedobta az adu ászt, Fruzsina néni gyereket vár.
  - Annácska, tudnod kell, az óvónénim terhes volt. Én meg valakitől hallottam, hogy olyankor férjhez kell menni a néniknek, ezért kértem anyukámtól Fruzsina néni kezét.
  - Ő volt a fiacskám első szerelme. Fél évig tartott. Azért fejeződött be, mert Zsoltika elkezdett iskolába járni. Furcsa, de a következő szerelme te lettél. Hosszú évekig bántott a dolog. Képzeld el az anyát, akinek egy kisportolt nagydarab fia van, aki nem érdeklődik a másik nem iránt! A lányok buktak rá, ő pedig inkább pofoztatta magát a páston. Volt egy fiatal kolléganőm, Márti. Szimpatizált a fiammal, egyoldalúan. Képes voltam a spórolt pénzemet feláldozni, befizettem egy görög útra. Márti a saját költségét fizette. Busszal mentünk. Úgy intéztünk, ők üljenek egymás mellett. Az eredmény, Márti azon az úton kiábrándult a fiamból.
  - Beszélgettem vele, de többre nem volt igényem.
  - Zsoltika, Annával viszont elválaszthatatlanok vagytok.
  - Furcsán vagyok összerakva. Minden alkatrészem megvan, csak valószínű, a szerelésnél fel lettek cserélve. Az a másság, ami a nők szoknyája alatt van, önmagában soha nem vonzott. Anna egész lényében más. Ahogy egyszer mondta nekem, nem magunkkal kapcsolatban, feljebb lévő kasztba tartozik. Nézzél rá! Ő egy jelenség. Minden együtt töltött percben tanulok tőle. Felnőttek vagyunk. Mivel nincs másik férfi jelen, kimondhatom, testileg és lelkileg egyaránt egymásra találtunk. Soha nem veszekszünk, egyetlen csúnya szó nem hangozhat el a számból, mert akkor jaj lenne nekem. Első perctől kezdve példaképem. Emellett vonzó nő. Időközönként előjön a korával. Ám kitűnően leplezi a hétköznapiakban. Soha nem fogom megbánni azt a percet, amikor megismerhettem őt.
  - Annám, elfordulok. Látom az arcodon, ez után a szerelmi vallomás után boldogan megölegetnéd.
- Az én diszkrét anyukám kiment a toalettre.
- Annácskám, nem érdemelek külön jutalmat, hiszen a jutalmam te vagy, magad.
  - Köszönöm. Kívánom, így teljen el az egész évünk.
  - Nem azt akartad mondani, hogy az életünk?
  - Az én koromban rövid távra tervez az ember.
- Sajnos anyuka hamar visszajött.
- Icám, Zsolti életében játszott szerepet egy másik Fruzsina?
  - Fruzsina kizárólag női név. Az én fiam életében pedig csak férfiak játszottak szerepet, akikkel jól megagyalták egymást.

- Anyukám, képzeld el, a minap vásárolni voltunk. Összefutottam egy volt osztálytársammal, Colossal.
  - Valami rémlik. Arról a magas lányról van szó, aki szakközépben osztálytársad volt?
  - Icám, ha emlékszel rá, akkor nem ok nélkül voltam féltékeny. Zsoltinál magasabb és olyan vékony, hogy tűbe lehetne fűzni.
  - Ne haragudj, Annácska, mit lehet kezdeni egy női csontvázszal?
  - Nana! Nekem azt mondtad, sok fiú udvarolt neki.
  - Rosszul emlékszel, édes. Ragadt a srácokra, ilyet mondtam. Valóban két centivel magasabb, mint én, de többnek látszik, mert girnyó. Ehhez képest harmadikban felcsípte az osztályból a legalacsonyabb srácot. Gyuresz hónapokig örömködött vele, aztán belefáradt.
  - Hogy lehet a szerelembe belefáradni?
  - Anyukám, ezt akkor nem meséltem neked?
  - Nem mesélted, de az is lehet, hogy elfelejtettem.
  - Gyuresz nem volt szerelmes a Colosba, viszont használta a testét. Amikor ráunt, a srácokat többször szórakoztatta a kalandjaikkal. Visítotunk a röhögéstől (Annácska, bocsánat!) Előadta a gyerek, milyen macerások voltak a szeretkezéseik. Colos imádott smárolni.
  - Zsoltika, legalább olyan kifejezéseket használj, amit én is értek!
  - Csókolózni, úgy, hogy egymás szájába dugdosták a nyelvüket. A lényeg, Gyuresz ráfeküdt, nyalakodtak, majd lejjebb csúszott a hasán, hogy bedughassa a nyúlványát a Colosba. Ezt ismételtette, míg mindketten meg nem nyugodtak. Ebben biztos, hogy van túlzás, de mindig hozzátette a gyerek: tudjátok, ez olyan, mint amikor a kisegér meg a zsiráf csinálják. Szegény egerke, abban kifárad, hogy masíroznia kell a zsiráf nyakán egy csókért.
  - A lány hogy viselte az ilyen ízléstelen meséket?
  - Annácskám, nem szeretném ismételni a válogatott kifejezéseit. Egyébként rendkívül rondán beszél, ahogy tapasztaltam, azóta is.
  - Icám, hiszek én Zsoltinak, de szükségem volt a te megerősítésedre.
  - Sajnos, ismerve a fiam sportszeretetét, el tudom képzelni, hogy megcsal valamikor téged, de hogy nem nővel, az biztos. Javaslom, ha gyanúba keveredik, nézzél körül a sportszerek között!
  - Látod, jó tippet adtál. Zsoltikám, mit szólsz hozzá, ha kialakítunk neked a pincében egy konditermet?
  - Gyermekeim, közlöm veled, az imént voltam pisilni.
  - Icám, nem vagyunk mi olyanok. Megöleltük egymást, fűszereztük pár puszival, és ennyi. Gyere át a gardróbba, akarok valamit mondani, de nem Zsolti előtt!
- Szerencséje, hogy nem kettesben voltunk, mert már nem lenne meg az egyik füle. Leharaptam volna. Még hogy nem előttem? Megállj, Anna, majd megnevellek én! Ki hallott olyat, hogy a férj előtt titkolózni? Vártam annyit, amennyit a becsület megkívánt, de mivel hallottam, hogy nevetgélnek, benyitottam hozzájuk, majd visszacsuktam az ajtót. Lassan 31 éves leszek, de most láttam először anyukámat bugyiban és melltartóban. Ő is hasonló öltözképpen állt a nyitott szekrény előtt, de őt párszor láttam, csak nem elégszer. Rövid idő múlva megjelentek pongyolában. Anyukámon is Anna egyik pongyolája volt.
- Zsoltikám, mit szólnál hozzá, ha nyugovóra térnénk?

Ránéztem az órára. Csatlakoztam Annácska ötletéhez. Cirka másfél óra múlva csendesedett el a ház. Anyukám a legtávolabbi kis szobát választotta ki magának. Feltételezte, oda nem hallatszik át a viháncolásunk. Anna próbálta mérsékelni magát. Édes volt, ahogy a kezét a szájára tette, amikor éppen sikítani támadt kedve. Másnap délelőtt hazavittük a kedves vendéget, de előtte meg kellett néznem, milyen ruhákat kapott a barátnőjétől. Cseppet sem csodálkoztam, hogy köztük volt a csodaszép kosztüm is.

*

Hogy szokták mondani a pesszimista magyarok? „Nehéz a bányászélet.” Fogalmam nincs, mennyire lehet nehéz, hiszen bányát csak a képernyőről látok. Biztos nehéz munka, viszont a fizikai fáradtságot könnyebb kipihenni, mint a szellemi. Kuntzné Hausmeister Anna, mostanában nincs időm szellemileg pihennem. Mondogatom magamnak, mintha ezáltal bármi is változna. Paul elment, Ica egyre inkább boldogtalan. Türelmetlen, ezt megértem. Ám valamit én sem tudok megmagyarázni, hogy Paul hetenként egyszer hívja. Bár ha belegondolok, mi mindketten Pesten voltunk, és a kezdetén bizony köztünk is ritka volt a kommunikáció. Jó lenne tudni, mi van a gyilkos menyem háza táján. Eszem ágában nincs társalogni vele, de minden héten felhívom a lakásszámukat. Senki nem veszi fel a telefont, ami az én olvasatomban annyit jelent, előzetesen tartják. Az biztos, engem a srác nem akart megölni, tehát ez hazugság az ő számláján. Ugyanakkor Marcsival elkövehettek más disznóságot is. Úgy kezdtük az új évet, Zsoltinak megígértem, tavasszal a pincében kialakíthat egy konditermet. Azóta be van szóva. Ica jól mondta: ha Zsolti egyszer megcsal, az biztos, hogy nem nő lesz, hanem egy sporteszköz. Nekem pedig megéri a befektetést. Úgy tervezem, magam is ringbe szálllok. Na, nem fogok vele bokszolni, viszont veszek pár olyan dolgot, amiket én is tudok használni. Futópad, evezőpad, teremkerékpár. Súlyozni biztos nem fogok, azt meghagyom neki. Naponta hálát adok az istennek, hogy nyáron elromlott a tévém. Kapcsolatunk elmúlt fél éves, és még komolyan soha nem veszekedtünk. Néha féltékenyek vagyunk kölcsönösen, de még aznap csillagodnak a kedélyek, hiszen semmi okunk rá.

*

Január 24. Paul felhívott, hogy fontos dolgot beszéljen meg a mindenható anyjával. Ő titulált így. Nem tudja, mikor lesz a válóper, de különben sem tudna hazajönni. Ebben az évben az apja nyugdíjba megy. Amit nem tudtam, ő a kórház igazgatója. A fiát bedobta a mélyvízbe. Első munkája, hogy a kórház közműveit rendbe tegyék az apja által kiszemelt és megbízható emberekkel. Ezért hétvégén is dolgozik. Ica persze féltékeny, és fogyóban van a bizalma. Azt szeretné tőlem kérni, beszéljem meg Zsoltival, hogy február 7-én vigyünk ki Icát Münchenbe, úgy, hogy ott marad vele. Az apja szeretné, ha mihamarabb feleségül venné, mert nem híve az élettársi kapcsolatnak. Ezt én is tudom Christianról. Jött a szövegével: anya te mindent el tudsz intézni, nem merek Zsoltival beszélni, és Icukát sem szeretném szédíteni. Majd te, majd... Ez van. Én a boszorkány, mindent megoldok varázsszóra. Zsoltika hazajött, elmondta neki a témát. Válasz helyett az ölébe vett, és elkezdett puszilgatni. Ebből tudtam meg, Paul és Ica közti kapcsolatra ő sem adott volna egy fabatkát sem már. Mielőtt összetörte volna a csontjaimat, megkértem, repítsen át Angyalföldre a barátnőmhöz. Nekik nem nyilatkoztam, de magamban úgy könyveltem el azt az estét, hogy látogatáson voltam a bolondok házában. Zsoltikám rajongása irányomban megszokott, de az eddig nem volt divat, hogy anyukája előtt ölelgessen. Ica barátnőm beindult. Felváltva ölelgetett, puszilgatott bennünket.

- Annám, mit mondott, hiányzom neki?

- Megismétlem, nem csak látni akar, hanem azt, hogy ott maradjál vele. Ez a te olvasatodban mit jelent?

- Zsoltika, kisfiam, te, mint férfi, hogy gondolod? Ne nevedd ki az anyádat, mert felpofozlak.

Borzasztóak a nők, ha szerelmesek. Pofozás helyett ölelgette a fiát.

*

Igencsak méretes az autónk, hiszen Zsoltikámnak időközönként nagy tárgyakat kell szállítani. Az adott péntek hajnalán mi ketten kényelmesen ülhattünk elől, bár az én lábaimnál voltak az útra csomagolt fogyasztandók. A barátnőm hátul alig látszott ki a csomagok közül. Gépkocsivezetőnk lelkére kötöttem, épségben szeretném megtenni a hátralévő 700 kilométert. Képes volt az anyukája szeme láttára megölelgetni, közben puszikat cseréltünk. Ica útközben érdekesen viselkedett. Hol egy órán keresztül csendben volt, máskor meg be nem állt a szája. Valószínű, nem a fiacskája füleinek szánta, amikor nekem megvallotta, Paul jól teljesít az ágyban. Amúgy nem érdekes. Némi betekintést az elmúlt hónapban ő is szerezhette a mi intimitásainkról. A lakásomhoz mentünk. Onnan hívtam fel Pault, hogy meghoztuk a csomagokat, köztük a szerelmét. Mikor beléptünk a lakásba, láttam, valaki takarított, és üzembe helyezte a villanyt, a gázt meg a vizet. Ica átöltözött abba a kosztümbe, amiben szilveszterkor én voltam, de már az övé lett. Paul a telefonbeszélgetés után rohant hozzánk. Kénytelen voltam elnevetni magamat, mert munkásruhában volt. Azt nem gondolnám, hogy a mérnök fiam malteros lapáttal dolgozik, de az biztos, errefelé jól keresnek az emberek, viszont nincsen lazsálás. Csináltam titokban a találkozásukról pár felvételt. A melósgyerek ölelgeti a dámát. Icán jól mutatott a volt kosztümöm. Igaz, nagyjából azonos testalkatúak vagyunk, bár ő picit dundibb. Megadta a módját jövődöbeli apósával történő első találkozásuknak. Mivel a fiamnak feleakkora a kocsija, mint a miénk, problémás lett volna Ica holmiját átpakolni, ezért Zsoltikámmal megbeszéltem, szállítsa az anyukáját a célíg, legalább megismerkedik a... ezt nem tudtam definiálni, mert volt férjemet nem volt kedvem mondani, viszont amúgy pedig kissé bonyolultak nálunk a családi szálak. Ica aranyos volt, nem Paul mellé ült be a kocsiba, hanem a fiacskája mellett feszített azon a rövid szakaszon. München külterülete, én pedig a belvárosban lakom. Kerek egy órát idegeskedtem, mire visszaért hozzám a kedvesem.

- Annácskám, szép lakásod van.

- Megvárom, mire jutnak egymással a fiatalok. Ha nem kell nekik, eladom.

- Esetleg még az lehet, hogy visszajössz a volt férjedhez. Hasonlítanak egymásra Palival.

- Legalább elhiszed, hogy nem balkézről született. Az elejét nem hallottam meg.

- A házvezetőnőjét küldte ide, hogy takarítsa ki a lakást és az ablakokat is pucolja meg. Mi a véleményed erről?

- Meg vagyok hatódva. Zsoltikám, nem látod a könnyecsképeket a szemem sarkában? Na jó, te féltékeny férj. Húsz éve elváltunk, de még két évig abban a házban laktam, mire meg tudtam venni ezt a lakást. Úgy jöttem el onnan, hogy a szobám bútorait hoztam el és a személyes holmimat. Azt gondoltam, nem fogok huzavonázni a közös vagyunkon. Felépítem egyedül az életemet. Nehéz lesz, de a sajátom.

- Igazad van, ennyit megérdemelsz tőle, hogy rendbe tetette az otthonodat.

- Zsoltika, tudomásom szerint te nem laksz itt. Nekem ott az otthonom, ahol te vagy. Ez a lakásom, amit biztonsági okból megtartottam.

- Édes, voltatok itt együtt?

- Értetted is, amit eddig mondtam, vagy csupán hallottad? Nincsen kulcsa a lakásomhoz, csak Paulnak van, ezért tudtak bejönni. Christian soha nem járt ebben a lakásban, hacsak ezekben a napokban nem fordult elő. Szűzi életet élt itt a feleséged. Várta a herceget, aki fehér lovon

érkezik hozzá. Lovak jöttek volna, de üres nyereggel. Néha volt bátor vállalkozó, aki próbálta tenni a szépet a megközelíthetetlen elvált asszonynak, de úgy jártak, mint a lázmérő. Mesélj, hogy fogadta Christian a jövőbeli menyét?

- Jó érzés anyukámat boldognak látni. Az autóban benne volt a zabszem a fenekében. Nem tagadom, az enyém is viszketett. Úristen, csodát tettél vele. Az én egyszerű anyukám úgy szállt ki az autóból, mint egy dáma. Nem tudok elég hálás lenni neked ezért. Láttam, pénzt is adtál neki, mielőtt lementünk a kocsinhoz. Bár nem múlt idő: „két nőt szerettem életemben, az egyik volt a jó édesanyám.” Szerencsémre mindketten éltek és virultok az én örömömről.

- Zsoltikám, megbeszéltük, a gyerekeknek kötelességük támogatni a szülőket.

- Na igen, anyukám, mint a te anyósod, Pali pedig az én apám, ha feleségül veszi az anyukámat. Szimpatikus a volt férjed. Anyukámnak kezet csókolt. Nem mondtad, hogy szemüveges. Mennyivel idősebb, mint te?

- Kezet csókolt?! A mindenit. Azt nem tudtam, hogy szemüveges, ezzel szemben hat évvel fiatalabb, mint én.

- Megesküdtem volna, hogy ő jóval idősebb. Ezek szerint kezdem érteni, miért látszol fiatalabbnak a korodnál.

- Egyik választásomnál sem a kor dominált. Míg távol voltál, felkészültem a lakásszentelőre.

- Nem mondd, hogy...

- De mondom, ezek a falak nem láttak még szeretkező párt. Újonnan vettem 18 éve ezt a lakást.

*

Anna aranyos volt, mint mindig. Kár, hogy az éjszaka közepén jutott eszébe, bizony egy falat táplálék sincs a lakásban. Útközben mindent megettünk. Reggel elmentünk vásárolni, de nagyon nem voltam boldog. Totál hülyének éreztem magamat. Minden második ember megszólította, és persze, egy kukkot nem értettem a társalgásukból. Azzal szórakoztattam magamat, milyen magas szinten van ebben az országban a kultúra. Még a kis gyerekek is folyékonyan beszélnek németül. Segítettem készíteni a reggelit, de csendben voltam.

- Mi bajod van, haragszol rám?

- Szégyenlem, de előttem nem titkolhatom. Úgy érzem magamat, mint egy taknyos kölyök. Legszívesebben órákig bögnék, ami nagyon távol áll tőlem, mert egy férfi soha ne engedje szabadjára annyira az érzéseit.

- Zsoltikám, légy ezen a téren is természetes! A társad vagyok, nem egy idegen.

- Tudod jól, első nő vagy az életemben. Anyuka kedvence voltam 30 évig. Számomra pedig ő volt az egyetlen érzelmi kötődés. Most itt vagyunk, szerencsémre csupán ideiglenesen. Zavar a tudat, hogy a közelben él egy férfi, aki legalább úgy ismeri a testedet, mint én. Holnap hazamegyünk, de soha többé nem érezhetem a teljes boldogságot, mert anyukám itt marad.

- Veled érzek. Tetszik, hogy ilyen szentimentális vagy te, az igazi férfi.

- Érzelmileg sérült vagyok. Nyolc hónappal ezelőtt nem tudtam, mit jelent a szerelem. A féltékenységet némileg ismertem, hiszen anyukát mindenkitől féltettem. Ám amit éreztem iránta, soha nem fogalmazódott meg bennem. Bizonyosan előfordult, hogy néha mint kisgyerekek, mondtam neki, hogy szeretem, de az biztos, hogy nem gondoltam végig, mit jelent valakit szeretni. Ő volt nekem, és én voltam neki. Összetartoztunk. Miután téged megismertelek, megszerettelek, és fizikai értelemben kezdtem távolodni a volt otthonomtól, tudatosult bennem, mennyire szeretem őt. Kéznyújtásnyira éltünk egymástól, ráadásul ti is összebarát-

koztatok. Nem volt, nem lehetett hiányérzetem. Ennek örökre vége. Amit pedig előtte mondtam, azért mindenki kinevetne, hiszen a szerelmek jönnek-mennek az emberek életében, és aligha fogalmazódnak meg bennük ilyen gondolatok, hogy más is ismeri a nagy „Ő” testét. Korcsnak születtem, vagy a küzdősportok tették velem, fogalmam nincs. Nem érdekeltek 30 éves koromig a lányok. Jelzem, ez csupán irányodban változott azóta.

- Ha most meghalnék, le tudnál mondani a szexről?

- Azt nem tudom, de az életemről biztos lemondanék. Annácskám, ebbe belejátszhat a korod, személyedben nem csupán feleséget látok, hanem barátot, anyát, de még nagymamát is, és persze szeretőt. A nevelőm vagy, a példaképem és sajnos ezután anyukámat is pótolnod kell.

- Mindent elkövetek, hogy kiverjem a fejedből a butaságot. Házasságban éltem egy emberrel, de az a húsz év bizonyos vonatkozásban kevesebb volt, mint a veled megélt fél év. Milyen érdekes egybeesés. 30 éves voltam, amikor eldöntöttem, anya szeretnék lenni. Ehhez képest ártatlan szüzike voltam, túl két diplomán. Mint közgazdászt, nem érdekelt a szakmám. Pszichológusként pedig úgy gondoltam, elvégzem az orvosi egyetemet, hiszen éltek még a szüleim, tudtak volna támogatni. Ebből annyi sikerült, hogy az egyetemen összefutottam egy komoly fiatalemberrel, akiben a komolysága volt számomra vonzó. Abban az évben végzett, mint orvos. Tőle kértem tanácsokat és a vége házasság lett. Közös tulajdonságunk a komolyságon túl, hogy hajszoltuk a pénzt. Nem csoda, hogy közgazdász lettem. Emberileg megértettük egymást. A házasság mindkettőnk számára nyűg volt. Néha használta a testemet, és ő sem értette, az orvos, hogy nekem miért nem jó. Nem volt durva. A szexualitás azonos szinten volt az éhséggel és a szomjúsággal. Elviseltem, mert amúgy jól megvoltunk a társbérletünkben. Azt hiszem, a házasságunkra ez a legjobb kifejezés, hogy „társbérlet.” Paul megszületett majdnem három év múlva. Pillanatok alatt kiderült, anyának sem vagyok jó. Gondoskodtam a gyerekemről, de érzelmileg annyit jelentett, mint az otthonom. Miután leérettségizett és Magyarországra került egyetemre, akkor állt feje a házasságunk. Képtelenek voltunk egymás jelenlétét elviselni. Döntöttem a külön élet mellett. Bizonyítani akartam magamnak, hogy a főorvos úr nélkül is tudok létezni. A többi lényegében ismered. Nyugdíjasként áttelepültem. Tudom, ha az ismeretségünk körülményeit említem, bolondnak tartasz. Totál egyedül éltem három évig. Tapasztalhattad a jó előbb, itt Németországban sok ismerősöm van. Tanítványok, kollégák, részben a volt férjem által is, hiszen őt abszolút ismerik városszerte. Megszólalt bennem egy hang, hogy másnap jön hozzám egy fiatalember, és megérinti a szívemet. Kétségtelen, előtte telefonon beszéltünk. Annyira komolyan vettem a hangot, hogy felkészültem a fogadásodra. Az egyik számlát meg is mutattam, ami borotváról szólt, de a női feromon parfüm számlát nem mertem. Azután névnapomra tőled ugyanazt a parfümöt kaptam. Ma már pontosan tudom, miért jó veled a szeretkezés, és miért volt semmilyen vele. Az orvos nem jött rá, hogy alkatilag nekem egy ilyen nagy... férfire van szükségem. Utólag viccelődhetek rajta, mindig úgy éreztem, mintha nem lett volna bennem semmi. Előbb kellett volna olvasnom Vatszajana indiai filozófus művét, A szerelem vezérfonalait. Azt hiszem, ez a pontos magyar fordítása a Kámaszútrának.

- Magyarul olvastad?

- Tudod jól, németül szeretek olvasni, mert vannak magyar kifejezések, amiket nem értek. De ha érdekel, megvesszük magyarul is. Tapasztalhatod, semmi nem érdekel, ami a volt férjemmel kapcsolatos. Megpróbálok mindent elkövetni, hogy ne legyenek itt buta gondolataid, és ha sikerül, gyakran jövünk meglátogatni a „fiatalokat”. Tudod, kislány voltam, amikor Magyarországról elkerültünk. Arra emlékszem, a sváb meg magyar gyerekek mindig verekedtek. Németországban a vagyonszerzésről szólt az életünk. Tulajdonképpen az utolsó pár év kivételével ez volt az életformám. Hazaköltöztem, de ha belegondolok, nem tudom, melyik

országban van a hazám. Hidd el, irigyellek, mert van egy anyukád, akivel szerethetitek egymást.

- Neked meg egy fiad.

- Zsoltikám, biztos vagyok benne, ezt te sem gondolod komolyan, hogy a két kapcsolat közé egyenlőségjelet lehet tenni. Emlékezzél rá, Paul hogy viszonyult a kapcsolatunkhoz! Vele szemben te örültél, hogy Icát boldognak láttad.

Megfogtam a kezét.

- Annácskám, nézzél a szemembe és mondd, milyen érzéssel fogsz visszamenni Magyarországra!

- Kicsit hiányozni fog a fiam, és nagyon a barátnőm.

*

Szombaton jó idő volt, sokat sétáltunk. Többen megszólítottak. Mindenkinek bemutattam, mint férjemet. Úgy látszott, örült neki. Egyébként komoly volt. Vasárnap hosszú út várt ránk. Magamban imádkoztam, nehogy karambolozzon. Látszott rajta, testileg jelen van, de lelkileg valahol máshol. Mivel egész úton alig váltottunk pár mondatot, érdekes lett volna megtudnom, gondolatban merre járt. Az biztos, hogy az anyukája körül, de az is valószínű, hogy nem a volt férjem környékén. Éreztem, velem nincsen baja, mert Münchenben minden mozdulatomra odafigyelt. Elkezdődtek a dolgozós hétköznapiak. Tudomásul kellett vennem, a mi házasságunkban is lehetnek hullámvölgyek. Keveset beszélt, azt is kényszeredetten. Ugyanakkor mindig a közelemben volt. Siralomháznak éreztem az otthonunkat. Ha nem Münchenben ment volna át letargiába, bemagyaráztam volna magamnak, van valakije, rám unt, de még próbálja mutatni a jobbik formáját. Szerencsémre nem voltak ilyen gondolataim. Felszabadultan kettesben csak az ágyban érezhettem magamat. Furcsa lett volna, ha szeretkezés közben is az anyukájával foglalkozik. Napokig nem volt étvágya, nekem pedig kedvem a főzéshez. Ez utóbbi persze nem újdonság. Csütörtökön, február 13-án, szokatlanul későn ért haza. Duplán megörültem, amikor hallottam, hogy áll be az autóval az udvarra. A dupla örömből tripla, vagy nem tudom hányszorosa lett, mert az én letargikus férjecském berohant a házba, és úgy kapott fel a fotelból, mintha súlytalan lennék. Ölelgetett, puszilgatott, ami jólesett, de félttem, hogy megzavarodott.

- Jól van! Jól van! Jól van!

- Zsoltikám, tegyél le, mert szédülök! Mi van jól?

Leült, az ölébe ültetett.

- Majdnem hazaértem, amikor anyuka hívott telefonon. Azért késtem, mert sokat dumcsiztunk. Vett neki (tudod ki) egy laptopot, és pénzt is kapott tőle. Nekem azt mondta, amit adtál neki, azt eltette. Majd akkor szedi elő, ha rákényszerül. Pali nagyon szereti, és anyukám boldog. Képzeld el, lehet, hogy egy-két hét múlva Skype-n fogunk társalogni, mert Pali tanítja a számítógép kezelését.

- Zsoltikám, máris kijelentem, csak akkor fogok Icával beszélgetni, ha nincs közelben a „tudod ki”. Semmi kedvem a bonyodalmakhoz.

- Tudod, hogy szeretlek, és hiszek neked. Anyuka veled is akar majd társalogni, hiszen egyedüli barátnője vagy.

- Megnyugodtál?

- Ne haragudj! Tudom, ronda kibírhatatlan voltam veled ebben a pár napban, de értsél meg! Nekem ti vagytok ketten, és egyiketektől sem tudnék lemondani. Ugye örülsz neki, hogy sikerül beilleszkednie?

- Igen, örülök, de ha csalódna, akkor is, mi szeretettel várnánk haza.

- Ja! Tényleg, arra kért, menjünk el a lakásba, mert nem kapcsolta ki a hűtőt, és a virágjait hozzuk el.

- Holnap hazajössz munka után, és elmegyünk. Ott is alszunk.

- Holnap színházba viszem a szerelmemet. Tudod, Valentin nap lesz. Vettem a „Játék a kastélyban” előadásra jegyeket.

- Mikor vetted?

- Kedden, de nem akartam elmondani.

- Zsoltikám, vasárnap óta jár az agyam, mint a motolla. Nem vagyok hozzászokva a feszült légkörhöz.

- Anyukának elmondtam, milyen lehetetlenül viselkedtem veled. Azt mondta, megharagszik rám, ha hanyagollak.

- Lehet, neki köszönhetem, hogy ölelgetsz?

- Ne legyél csúnya! Aggódtam miatta, de azt érezhetted, hogy szeretlek.

- Szóval holnap tartunk egy görbe estét?

- Színház után megyünk valahova vacsizni. Negyedik napja, hogy ki vagyok tömve munkával, legalább van miből dorbézolnunk.

- Ne mondd hangosan, mert a falnak is füle van, még megsajnálják bennünket!

- Tudom, neked mindig van pénzed, de abból mégsem vihetlek el téged vacsorázni meg színházba. Képzeld el, Györbe kellett volna lemennem. Van ott egy ilyen tévé, mint a tiéd.

- Mint a miénk.

- Aranyos vagy, de ez nem igaz. Állítólag ennek a készüléknek én vagyok a specialistája. Kétségtelen, nem sok van belőle.

- Nem engedném, hogy Györbe menjél.

- Vittelek volna magammal. Egyébként nem jellemző, hogy az ilyen készülékeknek boszorkány a tulajdonosuk. Egy kivételtől eltekintve, kizárólag gazdag férfiak birtokában találkoztam ilyennel.

- Mesélj a kivételről!

A kivétel egy földre szállott angyal. Mikroszkóp alatt vizsgálva sem találhatnék benne hibát. Ébredésemkor ő az első gondolatom, és nyugovóra térés után vele fejezem be a napot. Hat teljes napig némileg háttérbe szorult, de bölcsen tűrte, mert bízott benne, hamarosan ismét eljön az ő ideje. Igaza volt.

- Zsoltikám, arra esküdtünk, hogy jóban-rosszban kitartunk egymás mellett. Tudtam, mi a bajod, eszembe nem jutott, hogy neheztsem a lelki problémádat.

- Tudod, ha anyukám fele annyira lesz boldog a fiaddal, mint én veled, imába foglalom Pali nevét.

- Rosszabbak a körülményeik. Nekik fel kell építeni a jövőjüket. Mindketten benne vannak a korban. Mi pedig ráérünk egymással foglalkozni, kivéve persze a munkádat.
- Mindez neked köszönhető, te dolgoztál meg érte.
- Te pedig adtad hozzá a fiatalságodat.
- Csodálatos érzés, hogy itthon mindig ünnep van.
- Nem veszel észre magadon változásokat?
- De igen. Sokkal igényesebb lettem melletted. Mindig mondtam, anyukával szerettük egymást, de szürkék voltak a napjaink. Keveset beszélgettünk. Az örömünk annyiból állt, hogy ha otthon voltunk mindketten, jó volt a tudat.
- Zsoltika, az angyalföldi proligyerek, színházba jár.
- Annácska pedig esténként hanyagolja a tévét.
- Ica mondta, neki nem szoktál segíteni.
- Elképzelni nem tudnám, hogy te csinálsz valamit, én meg terpeszkednék a fotelban. Különben is a jutalomért teszem.
- Nézzük, miből élünk, mert félek, a szép szavaidtól elolvadok. A konyhában vár a reszelt máj.
- Mondtam reggel, hogy ne főzzél.
- Akkor még nem tudtam, hogy ünnep van, csak később olvastam az újságban. Budapest felszabadulásának évfordulója.
- Nem jöhetne előbb a desszert?
- Mire gondolsz?
- Amire te is.
- Nem bánom, jó lesz a máj reggelire.

*

Fogadni mertem volna rá, Anna bevackolja magát az én szobámba, onnan adja a feladatokat. Anyuka bekapcsolva hagyta a hűtőt. Tiszta szerencse, hogy a virágok egy hét alatt nem mentek tönkre. Zsoltika rámol, futkos le a földszintre a kukához, na meg a pincébe, Annácska pedig mintha nem lenne jelen. Kétszer kiabáltam neki a konyhából, de nem volt szerencsém. Semmi visszajelzés. Miután minden feladattal végeztem, amivel megbízott, bátorkodtam bemenni a saját szobámba. Kezében egy füzet, amiben a versenyeimet naplóztam. Elnevettem magamat, mert a kézírásom nem mondható tökéletesnek.

- Mesélj, mivel töltöd drága idődet?
- Ismerkedem a múltaddal, de hiába keresgélek, nemigen találok szerelmes leveleket.
- Élhetek egy javaslattal? Szedjél össze minden papírt, rakjad be egy nagy táskába! Elvisszük magunkkal.
- Keressél táskát, Zsoltika!

Tudtam, nem lesz egyszerű feladat, mert anyuka minden használható szatyrot és táskát megtömött személyes holmijával, amiket kivitt magával Németországba. Felkutattam a lakást, végül a kocsiból hoztam fel két hajléktalan szatyrot, amiket a piacra szoktunk vinni, hogy a nyuszikámnak televásároljuk zöldfélékkel. Amióta megismerkedtünk, több mázsát megevett. Annának mindegy, csak ne hús legyen. Azt is megeszi, módjával. Nem véletlen, hogy kora

ellenére nem ráncos az arca. Igaz, nem csak az egészséges táplálkozás, de a kozmetikumok is hozzájárulnak, hogy letagadhasson vagy húsz évet a korából.

- Szeretném, ha mindent te, a saját kezecskéiddel rámolnál be a szatyrokba, nehogy valami fontos dolgot elrejtsek előled!

- Óvodás korodban szerelmes voltál.

- Valóban, de erről anyuka mesélt neked. Különben úgy emlékszem, arról az időről ő írogatott mindenfélét össze. Később is voltam szerelmes, de még alsó tagozaton, a saját anyukámba. Apámat egyszer meg akartam verni, mert szavakkal bántotta őt. Az eredmény az lett, hogy együtt nevettek ki.

- Icába most is szerelmes vagy, csak cikis beismerned.

- Igen, Annácska. Ugyanolyan érzések kötnek hozzá, mint hozzád.

- Nem mondtam, nem is gondoltam. Apukádról az elmúlt több mint fél év alatt, ha öt mondatot mondtál, még Ica, napirenden van állandóan.

- Meséld be magadnak, azért nem foglalkoztam lányokkal, mert az anyukámmal éltem nemi életet!

- Ne mérgeledjél! Ha egyetlen percig is feltételeztem volna ilyet, kiléptem volna ebből a kapcsolatból. Azt hiszem, plátói szerelemnek mondják, amit érzel iránta. Képzeld el, megértem. Kis gyerekkorodtól kezdve ketten voltatok. Gondoskodott rólad, büszke volt rád. A lányok inkább az apjukhoz kötődnek, míg a fiúk az anyukájukhoz. Valamilyen szinten benne van a nemiség. Az ellenkező nemek jobban vonzzák egymást, ez nem kell, hogy sexualitással együtt járjon. Nálunk nem így volt, mert Paul inkább az apjához ragaszkodott. Nem voltam jó anya. Icán látszik, isteníti a fiacskáját. Zsoltikának elég meleg legyen az étel, öltözködjön az időjárásnak megfelelően, nehogy megfázzon... és sorolhatnám csak azokat, amiket személyesen tapasztaltam általa. Soha nem voltam ilyen a fiammal. Viszont melletted jöttem rá, milyen a jó anya. Ne morcizzál!

- Édes, tudod, hányszor vágta ezt gyerekkoromban a fejemhez anyukámmal kapcsolatban? Nem volt testvérem, tíz éves koromtól apám sem volt. Az viszont érdekes, gondoskodott rólam. Én is mindenre odafigyeltem, ha segítenem kellett, ugyanakkor egészen jól elvultunk, ő a saját szobájában, én pedig az enyémben, de abban a tudatban, hogy a másiknak nincs semmi baja. Veled pedig be nem áll a szánk.

- Ha egészségtelen kapcsolat lett volna köztetek, nem örült volna annak, hogy egymásra találtunk. Zárjuk le ezt a hozzánk méltatlan témát! Nézzél körül, miket vigyünk át hozzánk! Bepakolom az irományaidat meg a fényképeidet, aztán elmegyünk abba az étterembe, ahol az érettségi bankettetek volt. Ebéd már nem lesz belőle, de jó az uzsonnának is. Viszont szeretném, ha éjjel itt aludnánk.

- Ez butaság. Anyuka szobájában szét lehet nyitni a rekamiét, de itt csak ez az egyszemélyes heverő van. Márpedig feltételezem, itt akarnál aludni.

- Zsoltika, itt fogunk aludni, ezen a heverőn. Olyannyira, hogy lenn a kocsiban vannak hálóruhák, amiket elraktam.

- Ezt mondtam a Gabesznak múltkor. Tudod, ő az, akinél együtt voltunk megcsinálni a házimozi rendszerét. Ismeri jól anyukát, tudja róla, igyekezett mindenben a kedvembe járni. Szimpatikus vagy neki, de felvetette, holtbiztos, hogy nem úgy viszonyulsz hozzám, mint anyukám. Neked saját akaratod van.

- Rendben, hazamegyünk.

- Annám, azon már túl vagyunk. Meggyőztél.
- Az ideális házasságban a felek mindent megbeszélnek, és közös nevezőre jutnak.
- Nem akarok vitatkozni, mert úgyis neked lenne igazad. Sokszor megbeszéltük veled meg Palival is. Kijelentesz dolgokat, első hallásra megdöbbenek, majd három mondat után rájövök, neked van igazad. Soha nem aludtál még ebben a lakásban, az emlék megérdemel némi kényelmetlenséget, ezt komolyan gondolom.
- A barátod azt hiszi rólam, hogy zsarnok vagyok?
- Az adott délelőttön, mivel nehezen találtam meg a szerkentyű hibáját, majd kiderült, hogy alkatrészt kell venni, nem tagadom, mindkettőnk szájából röpködtek a paripapimpilik, ha érted, ez mit jelent magyarul. Hazamentem érted, elmentünk vásárolni, majd megjelentünk együtt Gabesznál az előkelő nagyságos asszonnyal. Nem kellett irányítanod a társalgásunkat. Jelenlétedben olyan kultúrlényekké vedlettünk át, hogy amikor legközelebb találkoztunk, bemutatkoztunk egymásnak, mert nem ismertünk magunkra. De anyukát is ilyennek ismerted meg, pedig nálunk röpködtek a válogatott kifejezések. Pár hónap alatt a közeledben dáma lett. Dauerolt haj, lakkozott körmök, sminkelés és persze kosztüm. Képzeld el, sokkal jobban tetszett így nekem, mint amilyenek 30 év alatt megszoktam. Egyetlen példa: januárban úgy jöttünk át hozzá, hogy előre megbeszéltétek. Éhes voltam. Ebben a szobában társalogtunk, amikor megkérdeztem:
- „Anyuka, van valami kajád?
- Menjél ki a konyhába, a hűtőben találsz pörköltet, melegítsd meg! A te ízlésed szerint főztem.
- Anyuka, köszi, de jó nekem melegítés nélkül is.
- Zsoltika, ne légy buta! Melegítsd meg, mert elrontod a gyomrodat!”
- Annácskám, imádjuk egymást anyukával, de hogy engem butának tituláljon, az szokatlan tőle. Nem merem idézni a szinonimákat.
- Soha nem hallottam még csúnyán beszélni.
- Pedig hidd el, ezek a falak tudnának mesélni. Igencsak alkalmaztuk az angyalföldi zsargont mindketten.
- Jézus Máriám! Nevelhetem az anyósomat, a menyemet? Paul német származása ellenére jól ismeri a magyar kifejezéseket, és előszeretettel alkalmazza.
- Ez az én feleségem, aki a házának majdnem minden helyiségében más ruhában van, én pedig büszke vagyok rá.
- Hogy venné ki magát, hogy beülök a hálósobába abban a slafrokban, amiben főztem, te pedig magadhoz ölelsz? Vagy például, nem mehetek ki a kapuhoz a postást fogadni melltartó nélkül.
- Ez utóbbi annyira tény, hogy megvernélek, ha elkövetnéd.
- Soha nem fogsz megverni, de a féltésed jólesik. Meglocsoltad a virágokat?
- Hölgyem, részemről a fáklyásmenet. Indulhatunk táplálkozni, de kijelentem, mivel komoly kalória veszteséggel járó éjszaka vár rám, kivételesen én fogok az étlapról rendelni.
- Mindig te szoktál.
- Igen-igen, mert a pincérnek a férfi adja elő, amit a hölgy kiválasztott.

- Légy kedves, hozd fel a kocsiból a neszesszeremet, mert abban vannak a sminkes kellékeim!

Jelzem, ebből a szempontból mintha anyukámat hallottam volna. Ő is szeretett parancsolni, ha valahova készültünk, és már elfoglalta helyét az autóban.

*

Az uzsonnára elfogyasztott ebéd, amit végül vacsora helyett ettünk meg kedvenc étteremben, nagyon jó volt. Szerencsére kevesen voltunk ezen a szombat délutánon, ráadásul négy pár. Az egyik asztalnál húsz év körüli fiatalok. A lány és a fiú is koruknak megfelelő öltözékben, de nem az étterem színvonalához illően. Hangoskodtak, nevetgéltek, bár szívesebben használnék más definíciót, csak azt nem illik. Közvetlenül mellettünk egy korombeli pár. Házastársak lehettek, mert lerítt arcukról az egymás iránti közöny. Picit távolabb Anna korosztályához tartozó, idősebb pár. Rendkívül kulturáltak, jól öltözöttek, de látszott rajtuk, hogy kizárólag a táplálkozás köti le a figyelmüket. Ha megszólaltak, akkor is halkán beszéltek egymással, de a pincérekkel is. Engem megszállt az a csodálatos érzés, amit otthon szoktam érezni, ha átölelem. Több időt töltöttünk a társalgással, mint az étkek bevitelével. Folyamatosan egymást néztük. Közel nyolc hónap után még mindig nem akarom elhinni a korát. Ha negyven évvel fiatalabb lenne, naponta pofozkodhatnék a konkurenciával. Csodálatosak a szemei, a mosolya és persze az előkelősége. Nincsen egyetlen félresikerült, esetlen mozdulata. Soha nem emeli meg a hangját. De butaság, hogy naponta magamban felmondom az ismerveket vele kapcsolatban. Az estéink és a reggeleink fergetegesek. A sötétben még a koráról is megfeledkezem, mert olyan vehemens. Az persze igaz, miután kifárad, nyomban elalszik, de pár óra múlva, amikor virrad, Anna addigra regenerálódik. Azt mondja, azért ilyen, mert a fiatalságom felvillanyozza. Ezt nem tudom, mert egyedüli nő az életemben, és biztos vagyok benne, hogy marad is. Nem bírtam kívánni, hogy hazaérjünk. Muszáj volt a kocsiban megölelgetnem, még az étterem melletti parkolóban.

- Kimondhatatlanul boldog vagyok.

- Én is, de te meg is tudod indokolni? Mert én...

- Persze, hogy tudom. Te vagy az angyalföldi proligyerek. Nem unod még?

- Annácskám, röpké életemben folyamatosan kísért az unalom, kivéve két személyt.

- Látod, ezért vagyok boldog. Te is figyelted a többieket az étteremben, és tapasztalhattad, mi vittük a pálmát, mert mindenki láthatta, hogy szeretjük egymást. Kezdem elhinni, hogy tartós lesz a boldogságom, nem fogsz rám unni. Ne borzold össze a hajamat!

- Ne parancsolgassál! Azért, mert karizmatikus egyén vagy, néha megfedelkezhetsz róla. Az enyém vagy, azt csinállok veled, amit akarok. Nem érdekel, ha az ölelgetést megsínyli a frizurád. Függönyöket fogok szerelni az autóra, és jaj lesz neked, mert a körúton teszek magamévá, ha megkívánlak.

- Zsoltikám, ez autó, nem szekér. Azt meg tudod akadályozni, hogy belássanak, de a kocsi akkor is rúgózik.

- Te kis buta. Nem szélcsendben gondoltam, hanem orkánban.

- Javaslom, menjünk haza, mert a végén elvesztem az önkontrollomat!

Kíváncsi lettem volna rá, mert eddig nem sikerült tapasztalnom. Ugyanakkor erősödött bennem a lámpaláz, aminek okáról ő mit sem tudott.

- Zsoltika, remélem, itt, anyukád lakásában nincsenek elrejtve kamerák és mikrofonok.

- Én is remélem, de ha kiderül, hogy téged ruha nélkül sasol valaki, annak jobb, ha meg sem született volna. Megölöm.

- Azt nem gondolom, hogy értem képes lennél embert ölni.

- Annám, a mi kapcsolatunk két módon érhet véget: ha valamelyikünk elhalálozik, illetve ha komolyan féltékeny leszek. Lehet, hogy életem végéig kaptárba zárnak, de a te becsületedet életem árán is megvédem.

Félig öltözötten, vagy vetkőzötten ugrott a nyakamba. Csókolóztunk, majd ölembe ültettem, hogy átessek a produkciómon.

- Kérlek, hallgassál végig, ne puszilgassál, ne ölelgessél, mert nagyon izgulok! Tegnapra, azaz Valentin napra írtam egy szerelmi vallomást, amit szerettem volna a neten lefordítani az anyanyelvemre. Bár csak köszönni tudok németül, arra mégis rájöttem, a fordítás nem adja vissza, amit érzek irántad. Rátaláltam egy csodálatos versre, ami igaz, Ágneshez szól, de behelyettesíthető a te neveddel. Elolvastam a magyar fordítását is, tehát nem kamu szöveget próbálok előadni neked. Napokig tanultam németül, és most itt az alkalom a produkciómra. Tegnap a profi színészek elvették a bátorságomat. Csupán arra kérek, ne nevéssél ki!

Herangedämmert kam der Abend,
Wilder toste die Flut,
Und ich saß am Strand, und schaute zu
Dem weißen Tanz der Wellen,
Und meine Brust schwoll auf wie das Meer,
Und sehnd ergriff mich ein tiefes Heimweh
Nach dir, du holdes Bild,
Das überall mich umschwebt,
Und überall mich ruft,
Überall, überall, Im Sausen des Windes, im Brausen des Meers,
Und im Seufzen der eigenen Brust.

Mit leichtem Rohr schreib ich in den Sand:
„Anna, ich liebe Dich!”
Doch böse Wellen ergossen sich
Über das süße Bekenntnis,
Und löschten es aus.

Zerbrechliches Rohr, Zerstiebender Sand,
Zerfließende Wellen, euch traue ich nicht mehr!
Der Himmel wird dunkler, mein Herz wird wilder,
Und mit starker Hand, aus Norwegs Wäldern,
Reiß ich die höchste Tanne,
Und tauche sie ein
In des Ätnas glühenden Schlund, und mit solcher
Feuergetränkten Riesenfeder
Schreib ich an die dunkle Himmelsdecke:
„Anna, ich liebe Dich!”

Jedwede Nacht lodert alsdann
Dort oben die ewige Flammenschrift
Und alle nachwachsende Enkegeschlechter
Lesen jauchzend mit Himmelsworten:
„Anna, ich liebe Dich!”

Gyöngyözött a homlokom, de sikerült hibátlanul elmondanom. Azt hittem, nevetni fog a bükkfa kiejtésemen. Ezzel szemben, vállamra borult, és potyogtak a könnyei. Mivel vetkőzése közben vettem az ölembe, kínálták magukat szabad felsőtestén a gyümölcsök, mégsem jutott eszembe, hogy simogassam őket.

- Ezek szerint megértetted az én magyaros kiejtésemmel?

- Zsoltikám, végig éreztem a szíved dobogását. Elképzelem, milyen nehéz volt, nem csak rá-találnod, de megtanulnod és mindezt értem tetted. Miért ilyen kegyetlen az élet? Ha tíz évvel előbb ismerjük meg egymást, több boldogság jutott volna mindkettőnknek. Harcolok az idővel, hogy minél tovább együtt lehessünk. Nem tudom megfogalmazni, milyen csodálatos érzés, amikor esténként hazajössz hozzám. Ha egy szót sem szólnál, a szemed akkor is beszélne. Ahogy beszéltek az elmúlt pár kritikus napban. Bántott az anyukád távolléte, nem volt kedved a társalgáshoz, de csillogott a szemed, amikor rám tekintettél. Zsoltikám, nem vagyok istenhívő, de megpróbálok hinni benne, és imádkozni hozzá, hogy sokáig éljek melletted. Igen, az étteremben csak mi voltunk szerelmesek. Mindketten meghoztuk ezért az érzésért az áldozatot. Neked kimaradtak eddigi életedből a nők, én pedig 73 éves koromig vágytam a szerelemre. Gyerekem van, de nem tudtam, milyen érzés rajongani valakiért. Ma már tudom, mit érzek, ha öt perccel később jössz haza a vártnál. Minden nembéli társamban a konkurenciát látom. Kívánom, hogy az anyukád is érezze ezt a boldogságot, ami az én szívemben van!

2014. február 25.